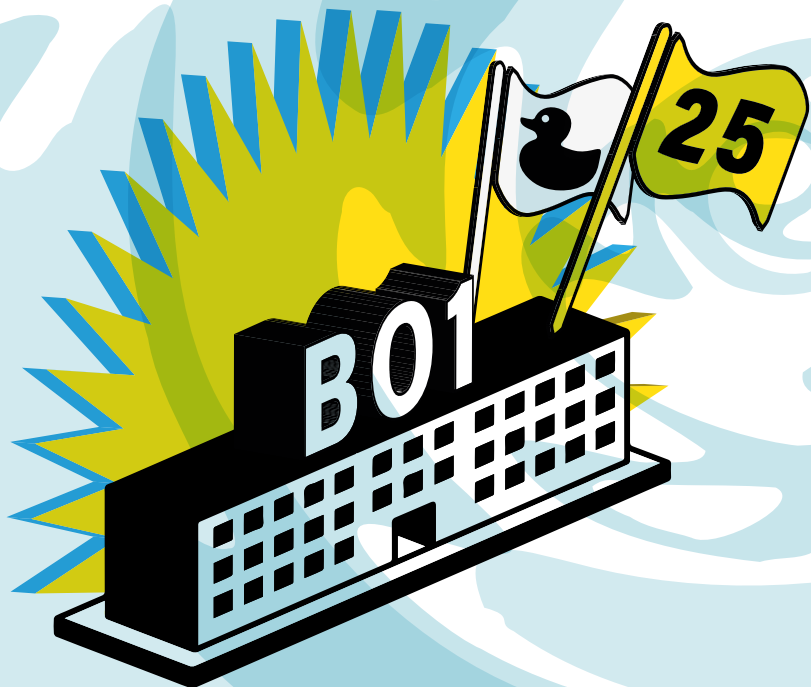

25 jaar BO1

1994-2022

100 nieuwsbrieven
29 jaargangen

Een selectie uit honderd BO1 Nieuwsbrieven

Begin september 2022, twee weken voor de viering van het 25-jarig bestaan van BO1, verscheen nummer 100 van de BO1-Nieuwsbrief. Het was het laatste nummer dat werd gemaakt onder de redactie van Jos van der Lans en Nico Papineau Salm en werd opgemaakt door onze vormgevers Janneke Schenk en Erik van Rosmalen. Zij hadden dat afscheid al een aantal jaren geleden aangekondigd en aangezien zich geen nieuwe redacteurs hebben gemeld betekent nummer 100 het einde van een langdurige traditie. De onderlinge communicatie van BO1'ers zal ongetwijfeld nieuwe, vermoedelijk digitale vormen gaan vinden.

Maar met die honderd nummers is wel een bijzondere geschiedenis van een bijzondere plek gedocumenteerd. Het eerste nummer verscheen op 21 september 1994, een gekopieerd informatiebulletin voor alle mensen die interesse hadden in het collectieve bouwproject, waarvoor net een locatie was gevonden op het Borneo-eiland in het Oostelijk Havengebied, ooit een roemrucht deel van de Amsterdamse Haven, maar al jaren een gebied dat in verval was.

Bij nummer 5, februari 1996, als de vormgeving wordt overgenomen door BO1-bedrijfsdeelnemers Janneke Schenk & Erik van Rosmalen, krijgt de Nieuwsbrief de vorm die het tot nummer 100 min of meer heeft gehouden, zij het dat de drukbaarheid elk jaar verbeterde.

Vanaf september 1998 krijgt de Nieuwsbrief zijn definitieve omvang: 8 pagina's en vanaf november 2008 verschijnt het in kleurendruk. In de zomer van 1998, bij nummer 13, treedt journalist/publicist Jos van der Lans toe tot de redactie. De volgende 87 nummers, gedurende 24 jaar, fungeert hij als eindredacteur. Hij stelt de nummers samen en stemt de vormgeving af met Janneke Schenk.

In die 24 jaar zijn naast Jos van der Lans 13 BO1'ers lid geweest van de redactie. De animo was in de beginjaren van BO1 aanmerkelijk groter dan de laatste jaren, waarbij herhaalde oproepen om tot de redactie toe te treden onbeantwoord bleven. Daarmee zakte ook de verschijningsfrequentie van vier tot vijf nummers per jaar, naar nog maar twee nummers.

De honderd nummers bevatten in totaal meer dan 800 pagina's. Elke keer als we als redactie ons aan een nieuw nummer waagden, was er de aarzeling of we de acht pagina's wel gevuld zouden krijgen. Maar zo gauw we informatie verzamelden was het nummer in een mum van tijd vol. Wie zijn oor binnen BO1 te luister legt, komt snel veel aan de weet.

Vaste rubrieken waren de introductie-interviews met nieuwe burens, geboortekaartjes (in de beginjaren), verslagen van Algemene Ledenvergaderingen, maar daarnaast waren er altijd zaken te melden van BO1'ers die iets bijzonders hadden gepresteerd, een boek of film hadden uitgebracht, een prijs hadden gewonnen, dan wel waren gepromoveerd of aan een politieke carrière begonnen. Soms waren er echte kwesties, zoals in 2015 toen de voorstellen om vluchtelingen in Kalimantan op te vangen op een veto stuitte van enkele bewoners. En als er weinig nieuws te melden was gebeurde er altijd wel wat in de buurt wat vermeldenswaardig was, of kon er een nieuw hoofdstuk toegevoegd worden aan de alsmaar voortdurende kattenoverlast. Wie de 100 nummers doorbladert (dat kan, ze liggen ingebonden in Kalimantan) ziet door de tijd een soort microgeschiedenis van een best wel bijzondere woongemeenschap aan zich voorbij trekken.

BO1'ers hebben hun Nieuwsbrief ook altijd gewaardeerd. De nummers werden vrijwel allemaal van voor-tot-achter gelezen en niet zelden werden redacteurs op straat of per mail op waarderende woorden getraakteerd. De Nieuwsbrief hield de twee kanten van BO1, de Stuurmankade en de Feike de Boerlaan, een beetje bij elkaar. Ook al bevatten de nummers zelden wereldnieuws of schokkende gebeurtenissen (leven afgezien van de drie specials die verschenen na overlijden van actieve BO1'ers), alleen al het feit dat BO1-bewoners de Nieuwsbrief toch elke keer weer in hun brievenbus aantreffen, hield het idee van onderlinge verbondenheid en saamhorigheid in stand. Mede dankzij de Nieuwsbrief bleef BO1 een aangename plek om te wonen binnen een bijzondere betrokken gemeenschap. De gezamenlijke inspanningen voor de tien Oekraïners die vanaf april 2022 gastvrij in BO1 zijn opgevangen, bewijst dat eens te meer.

Honderd BO1-Nieuwsbrieven, tegelijkertijd met de viering van het 25-jarige bestaan, nodigen uit om even terug te kijken. Wat is er in een kwart eeuw niet allemaal gebeurd? Om daar een beeld van te krijgen hebben we veertig pagina's uit de verschenen 100 nummers in deze uitgave gebundeld. Het is niet per se 'het beste uit', we hebben er bewust voor gekozen om geen persoonlijke interviews te selecteren, om de simpele reden dat het er veel te veel zijn, maar wat er in dit overzicht is opgenomen geeft een goede indruk van wat er allemaal de laatste 25 jaar de revue is gepasseerd. Best veel dus. Van de herinrichting van de Feike de Boerlaan, via Groene Stoepen, de Sinterklaas- en zomerfeesten tot aan de bijna-verdrinkingsdood van Kees Maas, omdat hij zijn poes midden in de winter uit het water wilde redden. Kortom: never a dull moment in BO1.

Laten we dat de komende 25 jaar volhouden.

De redactie

1995

STICHTING BO. 1

Nieuwsbrief Nieuwe Stijl
oktober 1995

redactie (voorlopig)
Martin Luther Kinglaan 350
1111 LR Diemen

van links naar rechts: Max Swanenberg, Perla Thissen, Else Pistor, Frederike Kuipers, Siem Goede en Roel Ruig. Liggend Hein de Haan, zittend Wil Maters

Dit is de eerste Nieuwsbrief Nieuwe Stijl: meer een krant dan een brief. Deze nieuwsbrief is geschreven door tien mensen. Wij streven ernaar vijf keer per jaar een nieuwsbrief nieuwe stijl uit te brengen door en voor de deelnemers. Daarin staat een aantal vaste rubrieken, maar er is ook ruimte voor kopij van anderen. Wij roepen jullie dan ook op voor de volgende nieuwsbrief die in

januari 1996 verschijnt kopij te leveren.

Daarnaast is het bestuur nog steeds op zoek naar een deelnemer die bereid is de redactie te voeren. Als je belangstelling hebt, bel of fax dan naar Else Pistor (020)6996944.

Diemen, 3 oktober 1995
Else Pistor

nieuwsbrief 96-2

De eerste paal

Eindelijk is het zo ver: de eerste paal gaat de grond in en vanaf april 1997 worden onze woningen en bedrijfsruimten opgeleverd. De bouw start bij de vierde hof, dit bepaalt dus ook het moment van opleveren.

In deze Nieuwsbrief treffen jullie informatie aan over de rol van het Woningbedrijf, het contact met de opzichter en de wijze waarop jullie het meerwerk met de aannemer kunnen afspreken. Lees deze informatie goed: dit voorkomt problemen in de toekomst. In de ontwerpfase is altijd veel ruimte geweest voor twijfel en wijzigingen; dit kan niet in de bouwfase. Het doel is nu: goed en snel bouwen.

In overleg met Teerenstra hebben CASA en het bestuur besloten het spuitwerk op de wanden te laten vervallen. De reden hiervoor is dat het absoluut zeker is dat de wanden zullen gaan

scheuren na de oplevering. Het vocht trekt immers uit de wanden. Deze scheuren zijn niet onzichtbaar te herstellen. Op p. 4 staat welke mogelijkheden er nu zijn voor de afwerking van de muren.

Tot vrijdag 19 april 1996 om 15.00 uur. Dan zullen Perla Thissen en Hein de Haan de eerste paal in de grond slaan.

Else Pistor
Diemen, 9 april 1996

groepsfoto

De groepsfoto ligt voor jullie klaar op 19 april. De foto is genomen door Michel Schnater, ook deelnemer in ons project. Michel erg bedankt, het is een leuke foto geworden.

Wie zijn wij?

Van de 69 BO1-huishoudens die eind januari een vragenlijst in hun brievenbus vonden, hebben er uiteindelijk 37 de moeite genomen deze in te vullen. Dat is een response van ruim 53 procent en dat mag heel behoorlijk heten. Gezien de kleine omvang van de BO1-populatie geldt dat naarmate de respons dichterbij de honderd procent nadert, de betrouwbaarheid van de cijfers toeneemt. De onderstaande gegevens vertonen dus ongetwijfeld een vertekening van de werkelijkheid, maar met een respons van ruim de helft van de huishoudens kunnen we toch de voorzichtige contouren schetsen van wat voor soort mensen er eigenlijk in BO1 zijn neergestreken.

In deze presentatie van de resultaten geef ik de belangrijkste gegevens weer. Nog lang niet alle antwoorden zijn verwerkt. Gezien de lengte van de vragenlijst zou dat enige weken turven, tellen en rekenen kosten. Die tijd heb ik nog niet gevonden en daarom doe ik het stukje bij beetje. Per column voor het tijdschrift *J/M* verwerk ik een aantal gegevens die ik voor het onderwerp van die column kan gebruiken. Voor deze aflevering van de BO1-nieuwsbrief heb ik daarnaast nog wat extra tellingen verricht.

Ik zal deze gegevens zo feitelijk mogelijk en zonder al te veel interpretaties weergeven. Vanwege de beperkte ruimte verwijs ik voor interpretaties en beschouwingen naar *J/M*. De volgende afleveringen in volgende Nieuwsbrieven zullen korter zijn, omdat ik dan per keer maar één of twee specifieke onderwerpen behandel. Bijvoorbeeld: wat voor abonnementen we hebben, hoeveel zomerhuishoudens we gebruiken, wat voor hobby's.

Leeftijd en huishoudsamenstelling

Maar eerst de algemene gegevens. In totaal vulden 62 volwassenen de vragenlijst in, 33 vrouwen (53%) en 29 mannen (47%). De gemiddelde leeftijd is 41,2 jaar. Gemiddeld zijn de vrouwen 42 jaar en ruim anderhalf jaar ouder dan de mannen, die gemiddeld 40,4 jaren tellen. De 62 volwassenen vormen bij elkaar

37 huishoudens. Bijna 30 procent van de huishoudens is een eenpersoons-huishouden (n=11). De gemiddelde leeftijd van deze 'alleenwoners' is ongeveer hetzelfde als de gemiddelde leeftijd van de totale groep volwassenen.

Ruim tweederde van de huishoudens valt dus onder de categorie meerpersoons-huishouden. 16 Procent (n=8) van de huishoudens bestaat uit twee volwassenen zonder kinderen. Dit percentage neemt de komende jaren vermoedelijk geleidelijk af, omdat er een aantal paren zijn met een uitgesproken kinderwens. Iets meer dan de helft (n=20) van de huishoudens kunnen we dus scharen onder de categorie gezinshuishoudens, waarbij ik ook de eenoudergezinnen reken die overigens uitermate schaars zijn in BO1. Bij de helft van deze gezinshuishoudens hebben de volwassenen een huwelijk afgesloten, de andere helft staat te boek als 'samenwonend'.

In vergelijking met het Nederlands gemiddelde is deze mix van huishoudens

BO1 is dus vooral kinderrijker

niet echt afwijkend. In 1996 telde Nederland 32 procent eenpersoonshuishoudens, 36 procent huishoudens met thuiswonende kinderen en 32 procent samenwonende volwassenen. BO1 is dus vooral kinderrijker. Dat blijkt ook uit het gemiddeld aantal personen per huishouden. Voor Nederland is dat 2,31, voor BO1: 2,56.

Kinderen

In totaal tellen de 20 gezinshuishoudens 33 kinderen, een gemiddeld kindertal per gezinshuishouden van 1,7. Dat gemiddelde loopt iets op als daarbij ook de kinderen uit gescheiden huwelijken worden gerekend die zo nu en dan in BO1 wonen: 1,9.

De gemiddelde leeftijd van de kinderen

die alleen in BO1 een vaste verblijfplaats hebben gevonden is: 4,9 jaar. Jongens zijn gemiddeld iets ouder dan meisjes: 5,5 versus 4,5. Meisjes zijn wel in een overweldigende meerderheid: 63 procent (n=21). Als dat op termijn maar goed gaat.

BO1-ouders zijn laat aan de kinderen begonnen. De vaders waren gemiddeld 33,6 jaar toen zij hun eerste kind kregen, de moeders precies een jaar jonger. Dat is ruim boven het landelijk gemiddelde, dat voor vrouwen iets onder en voor mannen iets boven de dertig ligt.

Inkomens

Het meest pikante deel van de vragenlijst was de vraag over inkomens. Het is bekend dat Nederlanders niet graag te koop lopen met hun inkomen. Waar het in Angelsaksische landen heel gewoon is om precies te weten wat je collega of buurman maandelijks vangt, hullen wij ons in dit land over dit soort gegevens in een angstvallig stilzwijgen. Toch hebben uiteindelijk maar 4 van de 62 volwassen respondenten de vraag naar hun inkomen overgeslagen.

Opmerkelijk is dat iedere BO1-volwassene een eigen inkomen heeft. Traditionele kostwinners komen onder de respondenten niet voor. Alle meerpersoonshuishoudens worden gevormd door tweeverdieners. Wel is het zo dat vrouwen korter werken en minder verdienen dan mannen, maar de verschillen tussen mannen en vrouwen lijken – zeker in vergelijking met het Nederlands gemiddelde – af te nemen.

Vrouwen verdienen gemiddeld netto per maand f 2850,-, mannen f 800,- meer: f 3650,-. Het gemiddelde netto maandinkomen per BO1-huishouden is f 5400,-; het Nederlands gemiddelde is f 4000,-. Op jaarbasis ontvangen de 62 BO1-respondenten bij elkaar een netto-inkomen van 2,4 miljoen gulden. Door-gerekend naar alle BO1-ers zou dat neerkomen op een Netto BO1 Inkomen (zeg maar ons NBI) van 4,5 miljoen gulden.

Voor het aprilnummer van *J/M* heb ik

Alle meerpersoons- huishoudens worden gevormd door tweeverdieners

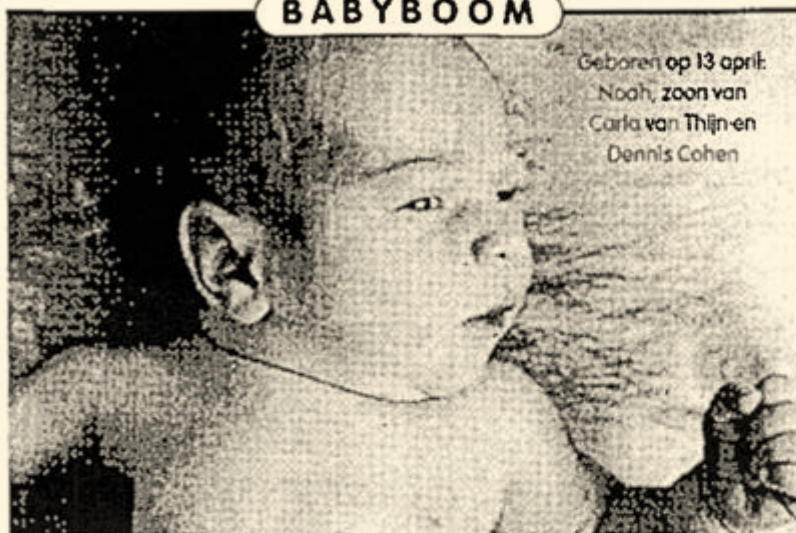
de werk- en inkomensgegevens van ouders met kinderen er apart uitgelicht. Ik herhaal die passage hier nog een keer: 'Vaders (gemiddelde leeftijd: 40,1 jaar) werken gemiddeld tien uur meer dan de gemiddeld 39-jarige moeders (39 versus 29 uur). Vaders verdienen per maand gemiddeld f 4000,-, terwijl moeders f 1500,- minder in het laatste brengen. Zeker, het is niet gelijkwaardig, maar zo'n hoog percentage tweeverdieners kom je toch lang niet overal tegen. Dat geldt ook voor gemiddelde netto inkomen per gezinshuishouden in ons nieuwbouwblok: f 6500,-, dat is redelijk boven modaal.'

Opleiding en beroep

Dat er redelijk verdiend wordt, is natuurlijk niet verrassend. Koopwoningen worden nu eenmaal zelden gekocht door mensen die weinig verdienen. Maar het redelijk hoge inkomensniveau heeft ook te maken met het feit dat BO1-ers 'gestudeerde mensen' zijn. Negen op de tien BO1-ers hebben een wetenschappelijke opleiding (53%) of een hogere beroepsopleiding (37%) gevolgd. Slechts tien procent hield het na het middelbaar onderwijs voor gezien. Op dit punt wijkt BO1 zeer af van Nederland, waar gemiddeld zo'n 20 procent van de bevolking tussen 15 en 65 jaar een hogere opleiding heeft 'genoten'.

Dit laatste gegeven werpt een iets ander licht op de inkomensgegevens. Het opleidingsniveau ligt ongeveer vier keer hoger dan het Nederlands gemiddelde, maar toch zijn de meeste BO1-ers er niet in geslaagd om daar klinkende munt uit te slaan. Het gemiddelde inkomen per huishouden is weliswaar boven gemiddeld, maar niet zo hoog als je op grond van het opleidingsniveau zou mogen verwachten.

Dat komt om dat de meeste BO1-ers in de keuze van hun beroep niet voor het grote geld (het bedrijfsleven) gekozen hebben, maar in de meeste gevallen voor een beroep waar ze met mensen kunnen werken en iets van zichzelf in

Geboren op 13 april:
Noah, zoon van
Carla van Thijn en
Dennis Cohen

kwijt kunnen. Slechts 23 procent van de BO1-ers (n=14) zegt in 'het bedrijfsleven' te werken, de rest werkt hoofdzakelijk in niet-commerciële dienstverlenende en creatief-kunstzinnige beroepen. De lijst ziet er als volgt uit:

Bedrijfsleven (n=14)	23%
Gezondheidszorg, maatschappelijke dienstverlening en welzijnswerk (n=13)	21%
Kunst- en cultuursector (n=9)	15%
Overheid (n=9)	15%
Media, journalistiek, voorlichting (n=8)	13%
Onderwijs en universiteit (n=4)	7%
Ambachtelijke beroepen (n=2)	3%
Organisatie-adviseurs (n=2)	3%

Tweede van BO1-respondenten beschikt over een vast dienstverband, 3 procent heeft een tijdelijke baan en 30 procent omschrijft zichzelf als zelfstandige. Dat laatste is een hoog percentage in vergelijking met de Nederlandse beroepsbevolking, waarbinnen iets meer dan 10 procent als zelfstandige in de statistieken staat genoteerd.

Politiek en vakantie

De politieke voorkeur van BO1-ers is uitgesproken progressief. Als BO1-ers een regering zouden mogen kiezen dan moet het ergste gevreesd worden voor de aftrek van de hypotheekrente. Van het CDA willen BO1-ers niets weten; de christen-democraten krijgen geen enkele stem. Opmerkelijk is dat mensen die samenwonen steeds minder beide op dezelfde partij stemmen, van de 25 'stellen' meldden er maar 7 (28%) dat ze beide op dezelfde partij stemmen; de rest stemde verdeeld, waarbij de voor-

keuren overigens wel in elkaars buurt lagen. Een paars koppel (à la Bram Peper en Neeli Kroes) komt dus binnen BO1 niet voor.

De politieke BO1-voorkeurslijst ziet er als volgt uit:

PvdA (n=19)	31%
GroenLinks (18)	30%
D66 (6)	10%
SP (3)	5%
progressieve stemmen	+ / + 76%
VVD (4)	7%
Anders (2)	4%
Geen stem/weet niet (8)	13%

Tot slot nog wat gegevens over vakanties, die ik voor het juli-nummer van J/M heb verwerkt. De 37 huishoudens zijn de afgelopen vier jaar in maar liefst 35 landen op vakantie geweest. Er wordt in alle - mooi weer - hoeken van Europa door BO1-ers gewandeld, gefietst, gekampeerd en rondgetrokken. Slechtweerlanden als Noorwegen, Zweden, Engeland en Schotland worden angstvallig gemeden. Ruim een kwart van de vakantiebestemmingen bevindt zich buiten Europa, waarbij de Verenigde Staten en Zuid-Oost Azië het populairst zijn. Maar de reislust verminderd naarmate het huishouden groter wordt. Dat blijkt ook uit de cijfers: bijna de helft van de BO1-vakanties speelt zich gewoon af in Nederland en Frankrijk. Als de eenpersoonshuishoudens niet meegeteld worden dan gaat het zelfs om driekwart van de vakantiebestemmingen. Wat dat betreft lopen de gezins-BO1-ers keurig in de pas.

Jos van der Lans

INTERVIEW

Het is niet niks wat we hier hebben neergezet

Hein de Haan en Siem Goede zijn de architecten van ons woonblok. Hein ontwierp het voorste deel, Siem tekende het achterste deel. Ze maken deel uit van CASA, Coöperatief Architectenbureau voor de Stadsvernieuwing te Amsterdam. Dit bureau is spraakmakend op het terrein van 'alternatieve, gemeenschappelijke ontwerpen'. Hein de Haan is initiatiefnemer van BO1. Is hij eigenlijk tevreden? Hoe kijkt hij terug?

'Het eerste project dat ik samen met een groep mensen aanpakte betrof de renovatie van zeven woningen met een kinderopvang en een gemeenschappelijke eet- en feestruimte plus werkplaats in een oude fabriek in de Staatsliedenbuurt. Dat deden we in eigen beheer. De bouw begon in 1975 en in 1980 waren we klaar. Ik was ook zelf deelnemer. Ik heb daar vier jaar lang iedere zaterdag getimmerd en elke woensdag op de kinderen van de burens gepast. We vormden een coöperatieve vereniging en we betaalden huur naar inkomen. Het was een beetje utopisch, maar er is veel gerealiseerd. De drijfveer was: het idee om goederen en tijd te delen en zo bij te dragen aan duurzaamheid en een verantwoord gebruik van ruimte en energie. Eigenlijk denk ik nog steeds zo: stedelijk wonen is eigenlijk niets anders dan gewoon dingen delen. Overigens bestaat dat eerste pand nog steeds, zij het dat het iets geordender is geworden.

Uit allerlei kleine klusopdrachten ontstond vervolgens 'het bouwcafé', een clubje deskundigen: een electricien, aannemers, architecten en klussers. Zij adviseerden veel mensen in kraakwoningen. Dat leverde ook weer werk op. In dezelfde tijd ontstond CASA, een coöperatief architectenbureau van vier architecten en momenteel twaalf medewerkers. Toen we begonnen was iedere medewerker mede-eigenaar van het bedrijf. We wilden ons vooral richten op bewoners in de buurten van de stadsvernieuwing, dat stond ook in de statuten. Nu is dat allemaal wat aangepast. We produceren nu voor de maatschappelijke, niet kapitaalcrachtige, vraag en alleen de architecten vormen nu de coöperatie.

Via het bouwcafé kreeg CASA veel renovatie-opdrachten. Daarnaast deden we nieuwbouw in stadsvernieuwingbuurten. Maar we wilden ook wel eens iets realiseren in een nieuwbouwwijk als Sporenburg/Borneo. Alleen: kom daar maar eens tussen. Daar maken moderne en trendy architecten de dienst uit. Je kan natuurlijk lid worden van een golfclub en lekker lopen slijmen met een projectontwikkelaar, maar dat is onze stijl niet. Bovendien is je inbreng als architect, wanneer je in zee gaat met bijvoorbeeld New Deal, zeer beperkt. De beleggers selecteren de architecten, die na het definitieve ontwerp het veld moeten ruimen. Ze hebben bij New Deal niets meer te zeggen over bestek en uitvoering. Kortom, we zouden er alleen tussen kunnen komen als we niet via, via, maar als we zelf iets konden ontwikkelen. Zo werd het idee BO1 geboren, ook met het idee dat 'we ze wel eens een poepje zouden laten ruiken'.

Het hele project heeft heel veel wrijvingen opgeleverd met de dienst stadsontwikkeling. Adriaan Geuze, die verantwoordelijk is voor het stedenbouwkundig ontwerp, noemt mij 'the enemy',

omdat BO1 door veranderingen in het stedenbouwkundig plan steeds meer uit de toon ging vallen. In de eerste brochure stond dat het 'een zee van daken' moest worden. Maar gaandeweg werd het steeds strakker, steeds meer dozen van drie lagen hoog. De dakopbouwen verdwenen. Toen zeiden ze tegen ons: 'Dat moet er bij jullie ook weer af'. Maar ja, helaas, 't was al verkocht. En zo bleef het rommelen, over kleuren, over dit en over dat. Dat hoofdstuk is nog steeds niet gesloten.

BO1 is een uniek project geworden. Dat je zomaar een bak zand krijgt, komt niet vaak voor in Amsterdam. Wethouder Genet heeft ons een kans gegeven, hij moet zeker een keer worden uitgenodigd op een BO1-feest. Aanvankelijk dacht ik: 'Een jaar praten en een jaar bouwen'. Dat waren we gewend. Dat bleek in dit gebied een misvatting. Toch hebben we snel geproduceerd. Kijk maar rond om je heen op Borneo. De burens zijn nu eigenlijk pas begonnen.

Achteraf gezien hadden wij ook het bouwproces grondiger moeten voorbereiden. We hadden meer tijd uit moeten trekken voor de laatste afrondingen. Dat versnellen, mede onder druk van de kopers, is ons lelijk opgebroken. Wil Maters is eigenlijk te vroeg vertrokken, zij had zij tot en met de afronding moeten aanblijven als projectcoördinator. Het vastleggen van de individuele verkoopcontracten bij de notaris, met veel handgeschreven varianten, hadden we beter moeten verwerken. Ook de blauwe lijst met meerwerk heeft in een aantal gevallen voor problemen gezorgd. Intern bij CASA hebben we problemen gehad met het tekenen op computers. We hadden wel eerder op computers getekend, maar nooit zo complex. Dat is een verschrikkelijk beestenwerk geweest voor de tekenaars.

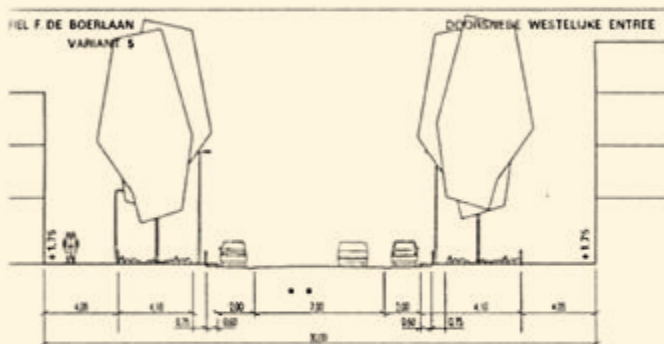
Kortom, er is een hoop misgegaan en ik kan me goed voorstellen dat er een aantal mensen teleurgesteld is. Maar als ik daar even vanaf zie, ben ik toch tevreden over het verloop van dit project. Het is echt niet niks wat we hier hebben neergezet, dat blijft uniek, ondanks alle problemen. In de toekomst zullen we nooit meer zo intensief doen, we zullen ook niet meer zo lang doorgaan met allerlei wijzigingen. Voor de aannemer is dat ook niet te doen. Als er nog twintig dingen bijkomen op een bouw die al heel complex is, dan gaat het op onderdelen mis. Sommige bezuinigingen op de uitvoering blijf ik jammer vinden. De grijze beplating vind ik wel erg haveloos. Een aantal installaties had beter gekund.

Maar ik vind het een succes dat de afgesproken prijs gehaald is en dat er iets staat dat steeds meer buitenstaanders erg interessant beginnen te vinden. BO1 heeft een voorbeeldfunctie. CASA heeft er een prijs mee gewonnen: 'Bouwen op maat'.

Peter Franke

Feike de Boerlaan wordt stemvork

De kogel is eindelijk door de kerk. Anderhalf jaar lobbyen, brieven schrijven, bellen, zeuren, vergaderen en soebatten hebben er eindelijk toe geleid dat er een nieuw inrichtingsplan is aangenomen voor de Feike de Boerlaan. Het besluit daartoe werd genomen tijdens een speciaal overleg tussen de officiële werkgroep (met daarin vier BO1'ers) en wethouder Stadig op dinsdag 2 november in de raadszaal van het stadsdeelkantoor.

Tijdens deze bijeenkomst kwam een nieuwe variant op tafel (de stemvork-variant) die eigenlijk het meest lijkt op de variant die de BO1-werkgroep 'Groene Stoepen' vorig jaar oktober tijdens een speciale voorlichtingsmiddag heeft gepresenteerd. De nieuwe stemvork-variant komt er op neer dat de rijweg in het begin van de laan in het midden begint, met brede 'groene' stoepen aan weerszijden. Voorbij het huidige BO1-blok (dus op de hoogte van nummer 83) splitst de weg zich in tweeën. Vanaf de splitsing komt er een groenstrook (van 8 meter breed) in het midden van de laan. Die wordt overigens vier meter minder breed dan in het oorspronkelijke plan was voorzien. Dat betekent dat de stoepen in het tweede gedeelte van de laan in vergelijking met het oorspronkelijke plan twee meter breder worden, waar-

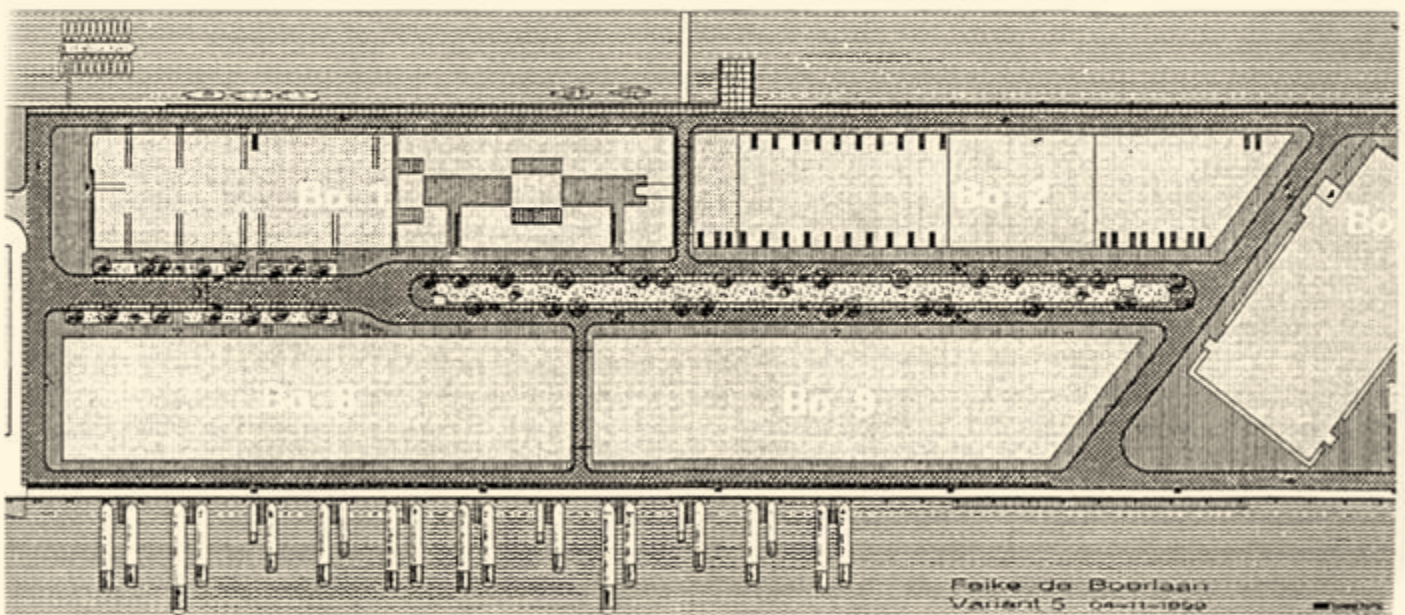
door het nieuwe inrichtingsplan ook voor de BO2-bewoners een duidelijke verbetering inhoudt. Een mooi resultaat is ook dat het trafohuis, dat nu het uitzicht van een aantal BO1-bewoners beperkt, wordt verplaatst naar de kop van de groene middenstrook.

Inmiddels heeft het plan alle officiële kanalen gepasseerd. De commissie Ruimtelijke Ordening heeft er mee ingestemd, de gemeenteraad is akkoord gegaan met de extra kosten (5,5 ton, waarvan 1,5 ton uit extra potje en 4 ton uit meeropbrengst grondexploitatie wordt betaald) die deze aanpassing met zich meebrengen. Het enige wat nu nog moet gebeuren is dat de laan ook echt ingericht moet worden. Waar komt het groen op de stoepen? Hoe voorkomen we dat het poepgroen wordt? Waar komen speelvoorzieningen?

Daarover wordt binnenkort nader overlegd in de zogenaamde B.I.M.-vergadering met de Projectgroep Oostelijk Havengebied. De eerste vergadering vindt plaats op dinsdag 20 januari in het wijkcentrum. Daar zullen opnieuw leden van de werkgroep Groene Stoepen acte de presence geven. Wie ideeën heeft kan die dus kwijt bij Hetty Vlug (FdB21, 4194669) of Peter Bakker (FdB63, 4194370). Overigens is de verwachting dat de definitieve inrichting pas in het voorjaar van 2001 gerealiseerd zal worden. Zolang zullen we het nog moeten doen met de huidige tijdelijke inrichting, waar bewoners dit voorjaar met gerust hart nog voor een heel seizoen plantjes in de grond kunnen steken.

Het behoeft geen verbazing dat de tevredenheid onder de bewoners van de laankant groot is. Dat bleek in ieder geval tijdens de maandelijkse baravond van 3 december, waar zij als blijk van waardering aan de leden van de werkgroep Groene Stoepen de voor deze gelegenheid speciaal in het leven geroepen eenmalige Feike de Boerprijs overhandigden. Deze prijs, twee flessen champagne, werd in dank aanvaard en onmiddellijk opgedronken. [JvdL]

Het definitieve inrichtingsplan voor de Feike de Boerlaan

Nieuwsbrief maart 2003

van de Vereniging van Eigenaren BO1.
Jaargang 10, nummer 1
zie ook: www.bo1.nl

Volgende nummer
verschijnt begin mei
Inleverdatum kopij: 15 april

BO1-lustrum: lekker eten, prachtige portretten

Het eerste BO1-lustrum is de afgelopen maanden op een bijzondere wijze luister bijgezet.

Op 18 januari bezochten ruim 110 mensen het lustrumbuffet in Havenstad, het specialiteitenrestaurant van Raymond Wong. De belangstelling was zo overweldigend, dat overal uit het complex stoelen te voorschijn getoverd moesten worden om alle BO1'ers een zitplaats te bieden. Het eten was voortreffelijk, de avond zette zich tot in de kleine uurtjes voort.

Hetty Vlug portretteerde die avond alle bezoekers bij binnenkomst in het halletje van Havenstad. De weken daarna slaagde

ze erin om nagenoeg alle afwezigen alsnog op de foto te krijgen, waarbij steeds opnieuw het oranje-bruine Havenstad-halletje het decors vormde.

Op 9 maart konden BO1'ers het resultaat van deze sessies bewonderen in de expositieruimte 'Achter de Ramen'. BO1-architect Hein de Haan opende op deze zondag de tentoonstelling 'BO1 te Kijk', waarin 178 portretten van BO1'ers de voorbijganger toestaren. Het is een prachtig beeld van de BO1-bewoners geworden, waarvan u bovendien een cd-rom kunt bestellen (zie p. 8) Hetty Vlug heeft nu al aangekondigd het over vijf jaar nog een keer over te doen. Het zal er dan een stuk grijzer uitzien.

Nieuwsbrief maart 2006

van de Vereniging van Eigenaren BO1.
Jaargang 13, nummer 1
zie ook: www.bo1.nl

Foto Jan Tuender

Wethouder Jan Hoek
overhandigt Karen Vintges
een kist bloembollen

Zomerfeest 8 juli

2

Verkiezingen

3

Afvalcontainers

4

Anita Markx

6

Nico Papineau Salm

7

Startsein voor Groene Stoep-pilot

Het lijkt zo makkelijk: zelfbeheer groenstrook Feike de Boerlaan. Je maakt een plan, je praat er over en je doet het. Zo werkt dat dus niet. De afgelopen maanden is er intensief overlegd met het stadsdeel over de haken en ogen van zo'n onderneming. Die lagen overigens vooral bij het stadsdeel, waar de afdeling beheer niet overmatig enthousiast was, en de afdeling financiën geen geld had voor de aardige dingen van het plan. Aan leuke doorgangen en handig fietsparkeren kon het stadsdeel daarom niet meewerken. Maar goed, zand erover. Want dat is precies wat er inmiddels is gebeurd. De hekken aan de huizenzijde zijn weg, de speeltuigen uitgegraven, de grasmat is omgespit en het stadsdeel heeft een

nieuwe laag aarde aangebracht. Tevens plant het stadsdeel een beukenhaag aan hekszijde aan de straatkant, die op vier plaatsen iets zal inspringen, zodat er een aantal vakken ontstaat die door de verschillende groepen bewoners afzonderlijk worden ingericht.

Op vrijdag 24 februari gaf wethouder Jan Hoek het officiële startsein voor de pilot, die in principe anderhalf jaar duurt. Daarna kunnen er definitieve afspraken worden gemaakt. Hoek pootte de eerste beukplantjes in de hoek bij 'Achter de Ramen' en stelde nog eens 80 m² graszoden (inmiddels 120 m²) en 100 bloembollen ter beschikking. Als reactie op de kritiek van de initiatiefnemers over het gebrek aan fietsparkeerplaatsen, zegde

hij toe dat er meer fietsenrekken komen zowel op de kop van het project als verderop in de Feike de Boerlaan, zodat het ergste stallingsleed verminderd kan worden. Dat kan wel nog even duren, omdat alle fietsparkeerverbeteringen in het OHG in een keer worden aangepakt. Het is dus nu aan de bewoners van de Feike de Boerlaan om er iets moois van te maken. De plannen zijn er, nu moet alleen de lente nog komen om de handen uit de mouwen te steken. De initiatiefnemers, onder aanvoering van groenstoep-contactpersoon Karen Vintges (FdB55, 4195392, vintges@hum.uva.nl) toonden zich ondanks de vermagering van de oorspronkelijke plannen, zeer tevreden met het bereikte resultaat. (JvdL)

Redactie: Peter Franke (4194467), Michel Gruythuysen (4195008), Jos van der Lans (4194657), Mirjam de Rijke (4194704), Jurjen Vis (4186930). Vormgeving: Erik van Rosmalen & Janneke Schenk.

Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 33, tel.: 4194657, fax: 4194658, email: vd Lans@xs4all.nl

Nieuwsbrief juli 2006

van de Vereniging van Eigenaren BO1.

Jaargang 13, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

Een midgetgolfbaan, grafheuvels of uit de kluiten gewassen molshopen – het spreekwoordelijke Nederlandse cynisme kreeg vrij baan toen in het weekend van 22 en 23 april de contouren zichtbaar werden van de groene-stoepen-pilot aan de Feike de Boerlaan. Een kleine veertig BO1'ers werkten zich dat weekend een slag in de rondte om de basis te leggen voor een tuin die er in zijn kale vorm inderdaad een beetje maanlandschapachtig uitzag.

Groene stoepen groeien als kool

Maar toen de graszoden uitgerold waren en de eerste planten gepoot begon de waardering te groeien. Dat zag er al een stuk beter uit. Naar verluud geloofden de dienstdoende ambtenaren in het stadsdeelkantoor in de daarop volgende weken hun ogen niet: dat mensen dat allemaal zelf kunnen. En vervolgens deed de natuur in samenwerking met een natte lente wat van haar verwacht werd: groeien als kool.

Onverwachte talenten werden zichtbaar. Robin Beekhuizen (FdB7) bleek een ware grashovenier, die de kunst van het praten met gras verstaat. Uit zijn vogelzaad bleken bovendien radijzen te groeien. 's Avonds zie je menig laankanter liefdevol met slangen, handschoenen, plantjes en zaadjes in de weer. Niet alleen de planten groeien, ook de gemeenschapszin en roséconsumptie. In dat opzicht kan de pilot nu al geslaagd worden genoemd.

Het enige wat eigenlijk niet van de grond wil komen is de door het stadsdeel geleverde groene beukenhaag, die voor geen meter wil groeien. Met stadsdeelambtenaar Mirjam de Rijk (FdB11) lopen inmiddels verschillende weddenschappen om een goede fles wijn. Volgens haar gaan de beuken – desnoods volgend jaar – echt wel groeien, andere BO1'ers zien de kale takken als het zoveelste bewijs van een tekortschietende overheid. We houden u op de hoogte.

Een beetje merkwaardig is natuurlijk wel dat sommige omwonenden er een beetje met scheve ogen naar kijken. Hebben die lui daar zo maar een tuin ingepikt? Kan dat zomaar? Daar moet dus nog wel even over gecommuniceerd worden, meent Alex van Stipriaan (FdB73), want die tuin – daarover mag geen misverstand bestaan – blijft van iedereen. (JvdL)

Zomerfeest 8 juli

2

Brugpiepers

3

Bert & Hansruedi

4

Het rondje van...

6

Brigitte de Weert

7

Redactie: Peter Franke (4194467), Jos van der Lans (4194657), Loes Marquenie (4190508), Mirjam de Rijke (4194704), Jurjen Vis (4186930). Vormgeving: Erik van Rosmalen & Janneke Schenk.

Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 33, tel.: 4194657, fax: 4194658, email: vd Lans@xs4all.nl

Nieuwsbrief december 2007

van de Vereniging van Eigenaren BO1.
Jaargang 14, nummer 4

zie ook: www.bo1.nl

Nieuwe bewoners

2

Monument voor Roel

3

VVE-vergadering

4

Rondje van Addy

6

Wies Roosenboom

7

dr. Jurjenn Vis

8

Tien jaar Sinterklaas in BO1

De spanning in Kalimantan was weer te snijden dit jaar. Opgewonden en gespannen, met soms iets te bleke neusjes, wachtten de BO1-kindjes op de Sint. Voor de tiende maal bracht Sint een bezoek aan het eerste blok van het Borneo-eiland. Een mooi jubileumjaar. En wat goed om te zien dat er nog steeds zoveel kindertjes in BO1 zijn om te Sint hartelijk te ontvangen. Er werd om het hardst ge-

zongen toen de Sint in aantocht bleek. Uiteraard had Sint zijn grote boek bij zich, waaruit hij alle geheimen van de kinderen opdiepte. Maar Sint zelf was met zijn 1734 jaar, ook de beroerdste niet; hij maakte een dansje, zong mee en sprong hand in hand met Fenna door de plassen. Zelfs voor Loes Marquenie had Sint nog wel plek op schoot. De pieten lieten ook van zich horen, en hadden vaak hun

mening klaar. (He, zaten deze pieten enkele jaren geleden zelf niet bibberend op de schoot van Sint?)

Sint was het bijna vergeten, maar gelukkig werden aan het eind de cadeautjes uitgedeeld. En onder het geluid van vreugdekreten en een dankbaar 'Dag Sinterklaasje' verliet Sint de BO1-ers. Op naar de volgende tien jaar, Sint! (BvA)

Jungle BO1-OK

Anouk, de regisseur

Het BO1-zomerfeest op 14 juni was dit jaar weer ouderwets gezellig. Ook steeds meer nieuwe bewoners weten de weg te vinden naar deze traditionele BO1-happening. Een extra stimulans daarvoor bezorgt de steeds spectaculairder wordende voorstelling van BO1-kinderen die sinds jaar en dag het hoogtepunt van het feest vormt en waar de jongste generatie BO1'ers zich overtuigend in de kijker speelt van de oudgedienden.

Dit jaar speelden zij Jungle Book, het verhaal van het jongetje Mowgli die in de jungle is opgegroeid en voor zijn eigen veiligheid naar het mensendorp moet. De levensgevaarlijke tijger Sheere Kahn loert immers op hem. Mowgli wil daar niks van weten, zelfs niet als hij door de apen wordt gekidnappt en geplaagd. Maar met hulp van zijn trouwe steun en toeverlaat Baloe komt hij in de buurt van het mensendorp waar hij zich op slag laat verblinden door een prachtig mooi meisje. Toch niet zo'n onaantrekkelijk idee dus dat mensendorp, en zo neemt Mowgli afscheid van zijn junglevrienden.

De voorstelling speelde zich af in hof twee, voor toch snel zo'n vijfenzeventig bewoners. De twaalf BO1-kinderen speelden hun voorstelling tegen de achtergrond van een prachtig decor dat zo'n beetje de hele Kalimantangevel in hof 2 bestreek. Daar was dagenlang

aan gewerkt door Henk Nab, met hulp van Anita Marx en Evelien Swidde. Het resultaat was zonder meer indrukwekkend. Met zo'n decor kon de voorstelling niet meer stuk en alle kinderen speelden daarbovenop nog eens de sterren van de hemel. Ze waren geweldig, prachtig geschminkt, een beetje angstaanjagend zelfs, en dartelden vol overtuiging over het podium.

De dekselse Ziki zette een energieke Mowgli op toneel, Rinner straalde de rust uit die bij Baloe hoort, Willem hing gevaarlijk in de boom als Bagheera, de panter en ook nog verteller. Van Saartje ging een voortdurende dreiging uit als de levensgevaarlijke tijger Sheere Kahn. De rol van apenkoning was Piet op het lijf geschreven. Ella en Aileen waren prachtige apen, Flore was inderdaad dat prachtige meisje uit het mensendorp en Melle, Mila, Sterre en Pepijn speelden vrolijke welpenwolfjes. De regie was dit jaar niet in handen van Perla Thissen, maar van haar minstens zo talentrijke dochter Anouk. Kortom, het was geweldig. Er komt gezien het groot aantal camera's vast nog een dvd van uit. Wordt zeker een kaskraker. De verwachtingen voor volgend jaar zijn nu al weer hooggespannen. Kan dit niveau wel worden gehandhaafd? (JvdL)

Saartje als de gevaarlijke tijger Sheere Kahn

Ella en Aileen als apen

Nieuwsbrief 59 mei 2009

van de Vereniging van Eigenaren BO1.
Jaargang 16, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

Google Earth

2

Kleursponsor

3

Zes brugpiepers

4

Yoeri's verbouwing

6

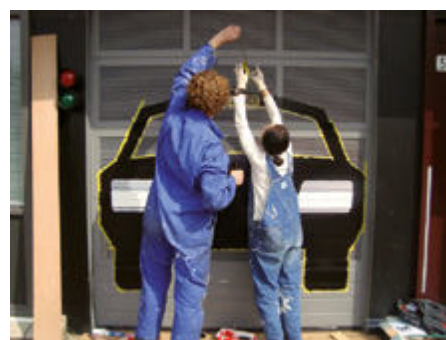
Samir Ahmetovic

7

Poezenhoek

8

ontwerp: Anita Marx, uitvoering: Anita Marx en Henk Nab

'Dit hou ik niet lang vol'

Het is begin januari kwart voor een 's nachts en ik maak met mijn katten ons gebruikelijke ommeetje. Het is rustig. Er is verder niemand op straat. Op de Stuurmankade ter hoogte van de Pacman hoor ik ineens een luide plons. Het is dus eindelijk gebeurd. Mijn katten lopen al jaren precies op het randje van de kade. Dat moest een keer fout gaan.

Het is Tom. Onder me hoor ik hem paniekerig miauwen, maar ik zie hem niet. Als ik de loopbrug naar de steiger oploop, zie ik, dat het water onder de Stuurmankade doorloopt.

Ik roep 'Tommy' in de hoop dattie tevoorschijn komt. Hij antwoordt maar laat zich niet zien. Dan antwoordt hij niet meer en hoe ik ook roep... het blijft stil. Razendsnel gooi ik mijn jas en schoenen uit; leg mijn horloge weg en ook nog bijtijds mijn iPhone. Ik ben niet van plan werkeloos af te wachten tot mijn kat verdrinkt. Bob, mijn andere kat, drentelt zenuwachtig naast me. "Jij blijft hier", zeg ik en ik spring.

Ik ervaar het water niet kouder, dan eerdere keren dat je 'er door' moest. Dan hoor ik Tommy weer klagelijk miauwen, diep onder de straat. Ik zwem in zijn richting. Het is gelukkig niet zo donker, dat je geen hand voor ogen ziet. Maar onzichtbaar onder het wateroppervlak bevindt zich een ongelofelijke wirwar van oude funderingspalen en grof puin. Een soort Atlantikwal lijkt ons Borneo-eiland te beschermen.

Tommy heeft veel wit in zijn vacht wat altijd sterk oplicht in het duister. Daarom zie ik hem snel. Hij heeft een minuscuul droog plekje gevonden ter hoogte van waar, vermoed ik, de huizen beginnen. Het laatste stukje kan ik, al struikelend, lopen. Ik grijp hem en probeer hem gerust te stellen. Te vergeefs. Hij raakt volledig in paniek. Hij klauwt zich met al zijn nagels vast in mijn borst en hals.

Ik zwem naar de loopbrug in de veronderstelling, dat ik daar ergens de kant op kan komen en anders Tom af kan zetten. Niks... het is er veel te hoog. Tijdens het zwemmen dreigt Tom af en toe kopje onder te raken. In dolle paniek klemt ie zich vast aan mijn schedel.

"Rustig maar, Tommy, 't komt goed" zeg ik

voortdurend. Hij antwoordt met die wonderlijke klaagzang, die van onderuit zo'n kattelijfe lijkt te komen. Ik heb een 'lifeline' kunnen grijpen, een touw langs de kade, en probeer ons naar een trap te trekken, die toch ergens moet zijn. Ik moet het na een paar meter al opgeven. Ik kan niks uitrusten omdat de kat mij finaal sloopt. Op de kade boven mijn hoofd volgt Bobby trouw maar ongerust de verrichtingen.

"HELP!"

Jaren geleden heb ik bij de Urenco in Almelo met mijn uitroep 'LOPEN!' tienduizenden demonstranten in beweging gekregen. Ik riep het uit pure verveling. Maar nu, nu er echt iets op het spel staat, nu reageert er helemaal niemand op mijn geschreeuw. "HELP!"

Zeker tien minuten schreeuw en vloek ik de longen uit mijn lijf. Dan verschijnen ineens een aantal mannen tegelijk; een zowaar met een schijnwerper. Ze reageren onthutst bij de aanblik van een man in het water, hartje winter, met een kat op zijn hoofd en onder het bloed.

Een man klimt behendig langs het hek van de steiger, maar weet geen boot los te maken. Een ander laat een touw naast me zakken, maar op die plek kun je met een touw helemaal niks. Een derde belt 112, zegt dat de brandweer onderweg is en vraagt of ik het nog even vol hou. Nog wel een uur als het moet. We zijn tenslotte al gered voor mijn gevoel. Maar nu ik niks anders meer te doen heb dan te wachten op de verlossende sirene, dringt pas tot me door hoe koud ik het heb.

"Ik hou dit niet veel langer vol", piep ik na een tijdje.

"Ik hoor de brandweer al" zegt de man boven me. Ik hoor zelf niks.

Ruim 25 minuten na mijn sprong wordt er een ladder naast mij in het water neergelaten. Als ik begin te klimmen blijkt pas hoe weinig kracht ik meer bezit. Ik houd de kat omhoog en hij wordt in zijn nekvel gegrepen (waarom heb ik dat niet gedaan? Dan had ik misschien zelfs kunnen zwemmen!). Met gevoelloze ledematen en tergend langzaam klim ik nog wat sporten.

En dan gaat alles heel snel. Twee brandweermannen in volledige uitrusting grijpen

mij onder mijn oksels. Tussen zwaailichten van hulpdiensten, de schijnwerpers van AT5 en heel veel mensen slepen ze me naar een deken. Ze knippen mijn kleren los, slaan de deken dicht en op de brancard en in de ambulance. De ambulancebroeder vuurt vragen op me af, die ik moeizaam met dubbele tong en rillend als een rietje beantwoordt.

Als in een aflevering van E.R. schieten ondersteboven ambulance-interieur, nachthemel, ziekenhuisgangen, een zaal en zusters aan mij voorbij. Eén, twee, drie... en op het ziekenhuisbed. Slangen worden aangesloten en gegevens opgesomd: tweeëntigeneenhalve graad, hartslag onregelmatig... en als er nog meer gegevens nodig zijn, dan zijn ze niet te meten, vanwege het onophoudelijke rillen.

Susan komt binnen. Ze is door de politie opgehaald en ze heeft al contact gehad met de dierenkliniek. Tommy ligt ingepakt te rillen onder een warme lamp. Maar het komt goed... ik zei het al. we kunnen hem de volgende ochtend ophalen. Zelf kunnen Susan en ik na vijf uren weer naar huis. Het hartritme liet zich alleen met behulp van zware chemicaliën weer herstellen.

Maar ik ben, alhoewel flink bekrast, fysiek weer in orde. Naar later blijkt ben ik echter veranderd in een softie; compleet met trauma, met hypochondrie als het om mijn hart gaat en ik stak van de week mijn hand in het water... niet te harden, zo koud.

Kees Maas

De heldendaad van Kees Maas bleef niet onopgemerkt. AT5 berichtte erover, waarna het nieuws vervolgens een weg vond naar de website van de Telegraaf. Het was een klein berichtje, maar de reacties stroomden binnen. Het is dat Kees gelukkig getrouwd is, want ware hij nog vrijgezel dan was hij door vele diervriendelijke vrouwen min of meer besprongen. De superlatieven schoten te kort, slechts een (mannelijke) enkeling vond hem een idioot. Hieronder het Telegraaf-bericht en een kleine bloemlezing uit de 70 reacties.

Kattenredder zelf in nood

AMSTERDAM - Een Amsterdammer is afgelopen nacht onderkoeld geraakt toen hij zijn kat uit het ijskoude water probeerde te redden. Rond twintig over één viel de kat in het water aan de Stuurmankade, meldt AT5. De man bedacht zich geen moment en sprong zijn huisdier achterna. De brandweer moest eraan te pas komen om de man en de kat weer aan de kant te krijgen. De man werd met onderkoe- lingsverschijnselen opgenomen in het ziekenhuis. De kat is opgehaald door de Dierenambulance.

(www.telegraaf.nl, 7 januari 2011)

Prima kerel! Is ie nog vrijgezel?

Geweldige actie van de kattenredder. Ik zou precies hetzelfde gedaan. Voor mensen zou ik dat niet doen.
Sanny, Zaanstad | 10:50 | 08.01.11

Wat een lieverd. Ik hoop dat hij nog veel liefde en geluk zal krijgen van deze kleine viervoeter.
henny schoote, Hallum | 09:44 | 08.01.11

Kijk, daarom geloof ik nog steeds een beetje in de mensheid.
Ewout, Ede | 23:30 | 07.01.11

Persoonlijk vind ik dit dus een idiote actie van deze Amsterdammer. Hij mag blij zijn dat iemand hem opgemerkt heeft op dit onchristelijke tijdstip.
Cinderella, Disney World | 23:05 | 07.01.11

RESPECT! Ik zoek nog verkering met een kattenliefhebber... :-
Dainy, den helder | 20:06 | 07.01.11

01:20 uur is geen gek verhaal hoor Ik ga elke avond laat met mijn katten wandelen, tussen 00:00 - 01:00 uur, soms later (afhankelijk van mijn shift-dienst). Dit omdat zij dat heel erg leuk vinden: geen kinderen, geen honden, waardoor zij vrijelijk kunnen wandelen.
Gerbera, Hoofddorp | 19:31 | 07.01.11

Dapper! Niet alleen onderkoeling, maar denk ook eens aan al die fietswraken waar je je nek op kunt breken. Als je in onbekend water springt, doe het dan net alsof het water een betonnen vloer zou zijn, rechtstandig met de benen ietsje gebogen. Nooit zoals in een zwembad, horizontaal.
Pteranodon, Den Haag | 19:06 | 07.01.11

En dat voor een kat. Dat mensen af en toe niet tikken weet ik maar voor een kat je leven riskeren. echt niet.
Ronald, Didam | 18:52 | 07.01.11

Of het nu een kat of hond is, je denkt er niet bij na en springt gelijk in het water, om je huisdier te redden. U bent een echt kanjer meneer.
ellen, voorschoten | 18:43 | 07.01.11

Wordt er niet warm of koud van, die beesten poepen altijd bij een ander in de tuin
kattenbelasting moet er komen, katten-
vrij land
xxxx | 18:37 | 07.01.11

Wat een positiviteit. Gelukkig zijn er heééél veel dierenvrienden, en dat doet goed in een turbulente wereld, waarin je elke dag negativiteit tegenkomt.
Joan, amsterdam | 18:07 | 07.01.11

Goed van die man maar als hij de kat binnen had gehouden, zoals het hoort, zeker met deze temperatuur, had die nooit kunnen gebeuren...
eefje, almere | 17:27 | 07.01.11

Ik had hetzelfde gedaan. Om mijn dier te zien verdrinken zou ik een trauma aan overhouden.
inge, rotterdam | 17:24 | 07.01.11

Prima kerel! Is ie nog vrijgezel?
Marieke, Amsterdam | 16:56 | 07.01.11

Een man ziet 's nachts om 01:20 zijn kat in het water vallen.... Raar verhaal!
crk, mokum | 16:30 | 07.01.11

Dat is love
tine, amstelveen | 16:21 | 07.01.11

Bij het lezen van de hartverwarmende bericht, sprongen de tranen in mijn ogen. Voor je dierbaren doe je alles
Chahida, Zuid-Holland | 16:15 | 07.01.11

Dat doe je nou eenmaal voor je dier, mensen die dit niet zouden doen kunnen beter geen dieren in huis.
v, venlo | 16:04 | 07.01.11

Beetje een sukkel dus, deze meneer. Sorry dat ik het zeg.
ppep, a'dam | 15:39 | 07.01.11

Had ik ook gedaan, hoeft het geeneens mijn kat te zijn. niks speciaals.
R., A'dam | 15:38 | 07.01.11

De beste stuurliu staan aan wal
wim, zaandam | 14:22 | 07.01.11

20 APRIL 2011

15 JAAR

BORNEOLAAN
1899-2000

90
bewoners

ARBO1

Dorp in een stad

Op 20 april 2013 vieren we het 15-jarig bestaan van BO1. Steeds minder bewoners waren er vanaf het begin bij. Ter gelegenheid van het derde lustrum daarom een terugblik met BO1-pioniers Perla Thissen en Frederike Kuipers. Wat is er van hun idealen terecht gekomen?

Onder het genot van een grote pot koffie en lekker appelgebak vertelt Perla hoe het in 1993, dus twintig jaar geleden, begon. Zij woonde met twee kinderen (en de derde op komst) en haar toenmalige man Adriaan Rees in een te klein huis op het Prinseneiland. Via Marianne Hof kwam ze in contact met architect Hein de Haan van CASA-architecten. Hein zocht mensen die gezamenlijk hun eigen woning wilde bouwen. Zo belandde ze in een vergadering met enkele andere belangstellenden op het bureau van CASA aan de Gelderse kade. Op de eerste vergadering werd Perla als enig bestuurslid voorzitter van het bestuur van Stichting BO1. Later kwam Max Swanenberg – inmiddels verhuisd naar de Filipijnen – erbij als penningmeester, werd Else Pistor (afgehaakt vanwege relatiecrisis) secretaris, en kwam het bestuur op stoom na de komst van Roel Ruig, die een enorme ervaring uit het bedrijfsleven inbracht.

Frederike kwam pas begin 1995 in het bestuur. Zij woonde samen met Jurjen in een kleine woning in de Linnaeusstraat. Beiden zijn architect en ze waren op zoek naar

een woning waar zij de binnenkant zelf konden ontwerpen. Zij dachten aan een oude school, maar kwamen via via ook bij Hein de Haan terecht. Het Oostelijk Havengebied, dat toen nog helemaal moest worden ontwikkeld, trok haar erg aan. Met haar achtergrond als architect was Frederike een welkome versterking van het bestuur.

Baas over eigen woning

Het motto om aan zo'n gemeenschappelijk project te beginnen was eigenlijk heel eenvoudig. Men wilde aan de ene kant een dorp in de stad creëren en aan de andere kant zelf de baas zijn over je eigen woning. Dus: van te voren weten met wie je gaat wonen, liever wonen in sociale gemeenschap waar je elkaar kent dan een woning krijgen in een buurt waar je niemand kent. Maar ook: baas in eigen woning, je eigen woning kunnen indelen en wonen voor een betaalbare prijs.

Het bestuur wilde een woonproject realiseren met ongeveer 30 woningen. De ge-

meente stelde echter als eis dat de stichting alleen een grote kavel aan het begin van het Borneo eiland kon krijgen en dat daar 2 architecten aan moesten werken. Dit was de reden dat Siem de Goede er als architect bij kwam (voor hof 3 en 4) en er in totaal 70 woningen en 25 bedrijfsruimten zijn gebouwd met bovendien Kalimantan als gemeenschappelijke woning.

Toen de kavel verworven was, volgde er een wervende brochure en volgde een zwaan-kleef-aan-proces. Door het betalen van 350 gulden werd iemand deelnemer en op volgorde van betaling, mocht je opteren voor een woning en/of werkruimte in het complex. De helft was van de woningen was premiekoop (tot 200.000 gulden voor maximaal 84 m²) de andere helft was vrije sector. Dat onderscheid maakte het erg lastig om alles binnen het budget te houden.

Het project kostte de bestuursleden handen enorm veel tijd. Er moest ontzettend veel geregeld worden, er waren vragen onduidelijkheden, overleggen. Om die reden

werd er een betaalde projectleider voor ondermeer de onderhandelingen met de gemeente. Aanvankelijk was dat Wil Maters, later is ook nog het Gemeentelijk Woonbedrijf (nu Ymere) erbij betrokken om als achtervang voor de laatste, nog niet verkochte woningen te dienen en het bouwproces te begeleiden. Er zijn diverse grote vergaderingen van bestuur en deelnemers geweest over de prijs, over de dakrassen, het aantal parkeerplaatsen in de garage (die waren verplicht maar er was – toen!!! - weinig belangstelling voor). Soms ging het er in de vergaderingen heftig aan toe. Boos stapten er mensen uit het project. Maar het vorderde gestaag. Een eerste mijlpaal vormde het slaan van de eerste paal, waarbij veel toekomstige bewoners voor het eerst met elkaar op de bouwlocatie aanwezig waren. Vanaf september/oktober 1997 werden aan de Feike de Boerlaan de eerste woningen opgeleverd, in de lente van 1998 de laatste aan de Stuurmankade.

15 jaar later

Wat kwam er nu terecht van de idealen van het begin? Het motto 'een dorp in de stad' is volledig uitgekomen. Zeker in de beginjaren was sprake van een behoorlijk grote saamhorigheid. Je ging bij elkaar oppassen, burens gingen samen naar de film, er waren kinderfeestjes waar alle kinderen uit het complex kwamen. En wat erg belangrijk is, je bent er voor elkaar in voor en tegenspoed. Op dat vlak hebben we in BO1 de nodige droevige momenten meegemaakt. Heel bijzonder is de ontwikkeling van de gemeenschappelijke woning Kalimantan geweest.

In het begin runden ouders daar een crèche, nu is er de meest unieke bibliotheek van de wereld en nog steeds wordt er ieder jaar Sinterklaas gevierd. Naast de oorspronkelijke bewoners is er een nieuwe generatie. Goed om te zien dat daarvan er steeds nieuwe mensen zijn die zich inzetten voor het 'dorp'. Denk aan de Kalimantan commissie, het project Achter de Ramen en onze groene stoep.

Wel vinden Perla en Frederike dat het gevoel van gemeenschappelijkheid voor het wooncomplex minder is dan in het begin. Er zijn nu bewoners die hier weinig of niets mee hebben. Dat vinden Frederike en Perla jammer. Als suggestie geven zij aan het VVE bestuur mee om met nieuwe bewoners een kennismakingsgesprek te hebben en daarin de meerwaarde van het wonen in BO1 onder de aandacht te brengen. Aan de andere kant zeggen ze zelf ook: de kracht van BO1 is juist dat er veel kan, maar niets moet.

Over 10 jaar

Een van de laatste vragen is of BO1 over 10 jaar nog bestaat? Natuurlijk is het antwoord van beide pioniers, er zullen wel enkele opknopbeurten moeten komen. Maar er zullen altijd bewoners zijn die invulling geven aan het gemeenschappelijke van BO1, zoals er ook altijd bewoners zijn die daar meer afstand van houden. Maar het zal een aantrekkelijke en warme plek in de grote stad blijven. Zowel Frederike als Perla gaan ervan uit dat zij – inmiddels oud en wijs - dan nog steeds bewoner zullen zijn.

Nico Papineau Salm

Programma 15 jarig bestaan BO1 op 20 april

Op 20 april 2013 vieren we ons 15-jarig bestaan als BO1 - bij elkaar in huis! We vragen aan iedereen die dat wil, zijn of haar huis open te stellen voor een 'burenontmoeting': laat je huis zien, organiseer wat leuks en verras een ieder. Alleen gluren mag natuurlijk ook. Laat weten of (en hoe) je mee doet. We eindigen met een feest in de hoven 2 en 3.

Wat er in ieder geval gebeurt is dat Hetty Vlug (FdB23) een nieuwe serie portretten maakt van BO1'ers. Zij deed dat eerder bij het vijfjarig en tienjarig bestaan in 2003 en 2008, en vanaf 20 april gaat ze de derde serie maken van alle bewoners van BO1. Deze zomer worden deze dan in Achter de ramen ten toongesteld. De drie serie vormen bij elkaar een uniek portret van verandering, verjonging en veroudering van een lichte woongemeenschap.

PROGRAMMA:

15:00 uur:

Start van het feest in hof 3 met een unieke, verrassende opening.

15:30 uur:

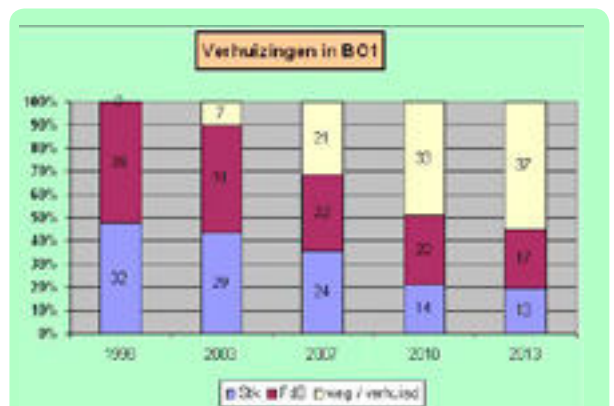
Foto maken aan de voorzijde van BO1.

16:00 tot ca. 17:30/18.00 uur:

open huis, rondgang door BO1

vanaf 18:00 uur:

eten en drinken in Kalimantan en hof 2 en 3 (wordt verzorgd)

Lage mutatiegraad

Na vijftien jaar is 45 procent van de huidige BO1'ers nog bewoner van het eerste uur. Meer dan de helft van BO1'ers heeft de oplevering van het complex niet meegemaakt en is hier later komen wonen. In volkshuisvestingskringen circuleren cijfers dat een op de zeven huishoudens per jaar verhuist, wat dus een mutatiegraad geeft van 14 procent. Een doorsnee wooncomplex verfrist zich dan in een jaar of zeven totaal. Die snelheid ligt in nieuwbouwcomplexen lager, en bij BO1 dus welbeschouwd extreem laag. Op de 67 huishoudens die in de telling zijn meegenomen, hebben nu ongeveer zo'n 45 mutaties plaatsgevonden. Dat is gemiddeld drie per jaar, wat neer komt op een mutatiegraad van 3,5 procent per jaar, wat dus in vergelijking met het stedelijk gemiddelde erg laag is te noemen. Dat kan je dus met recht een harde indicatie van een aantrekkelijk woonmilieu noemen. (JvdL)

Nieuwsbrief 75 aug 2013

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 20, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

Martijn Nieuwenhuizen
dirigeert de opening van het
BO1-feest op 20 juni.

Geslaagd

2

BO1-rapper

3

Groepsfoto

4

Pensionados

6

Exit-interview

7

Zonnepanelen

8

15-jarig BO1-feest groot succes

Het vijftienjarig jubileum van BO1 werd op 20 april gevierd met een geweldig feest. Een paar dagen voor de happening waren zo'n vijftig voorkanten van de BO1-nieuwsbrief, die gedurende deze vijftien jaar zijn verschenen, langs de gevels van BO1 zichtbaar gemaakt. Het feest begon op zaterdag 20 april in Hof 3 met een serenade van de BO1-binnen en buitenband, aangevuld met een speciaal BO1-dameskoor. De muzikanten allemaal achter opendeuren en ramen, het koor op de balustrade. Prachtig. Daarop verplaatste de BO1-meute zich naar het plein aan de voorkant van BO1 bij restaurant Havenstad waar zo'n tachtig BO1'ers, van jong tot oud, bij elkaar gedrongen op de foto werden geperst. Het resultaat daarvan treft u aan op de middenpagina's van dit nummer. De daaropvolgende rondtocht langs een twintigtal opengestelde BO1-woningen

in de verschillende hoven bracht BO1-ers achter de deuren van burens, die ze wel kennen, maar waarbij ze eigenlijk nooit over de vloer komen. Toch leuk om te zien hoe mensen hun woningen inrichten. Overigens: hele mooie woningen. In het tweede portiek aan de Feike de Boerlaan hadden bewoners een pianist ingehuurd die de bezoekers met een vrolijk muzikje welkom heette. Speciale vermelding verdient het huis van Kees Maas en Suzan Smeenk (FdB25), een klein kunstmuseum. Kees had alle kunstwerken in zijn huis van een passende tekst voorzien. In dit portiek werkte Hetty Vlug ondertussen aan haar derde serie BO1-portretten. In de loop van de dag heeft ze iets meer dan de helft van de BO1'ers weten te fotograferen. Maar net als in 2003 en 2008 wil ze alle BO1'ers op de gevoelige plaats vastleggen. Dus na de vakantie

volgt er nog een nieuwe ronde – let op uw email als u nog niet voor haar lens heeft gestaan. In december worden alle portretten tentoongesteld achter de ramen. Inclusief nieuwe statistische gegevens over gemiddelde leeftijd en een rubricering van het soort werk dat BO1'ers verrichten, gegevens die tegelijk met de foto's door BO1-statisticus Jos van der Lans worden verzameld. Na de rondtocht verzamelde iedereen zich weer in hof drie waar een geweldige maaltijd stond te wachten, uiteraard uit de keuken van ons restaurant Havenstad, dat welbeschouwd ook haar vijftienjarig verjaardag vierde. Na het eten was het tot in de kleine uurtjes nog erg gezellig. Zelfs zo dat menig BO1'er anderhalve maand later het liet afweten tijdens het jaarlijkse BO1-zomerfeest op 8 juni. Twee grote BO1-feesten in zo'n kort tijdsbestek dat trekken we niet meer. (red.)

Redactie: Jos van der Lans (4194657), Leonie Paalman (0629067137), Nico Papineau Salm (4194976), Jurjen Vis (4186930).

Vormgeving: Erik van Rosmalen en Janneke Schenk. Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 31, 4194657, info@josvdlans.nl

D66 ook in BO1 de grootste

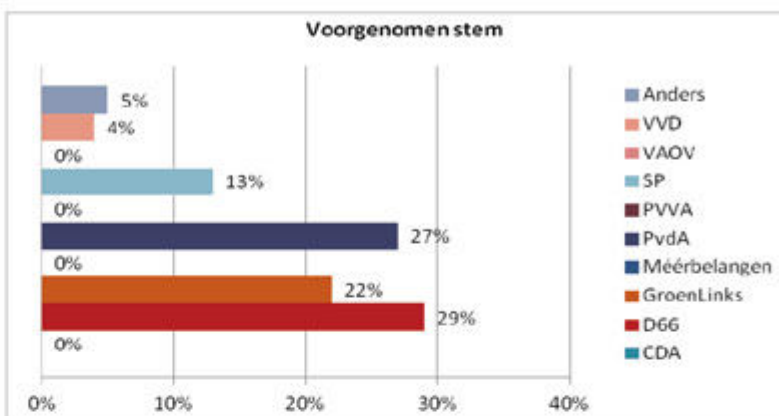

Via de BO1-webmail kregen alle BO1'ers begin maart een verzoek van Nina Ruig (Stk76) om deel te nemen aan een enquête over kiesgedrag in het Oostelijk Havengebied. Nina zit in de zesde

de van het Vierde Gymnasium en moet sinds de vierde elk jaar voor aardrijkskunde een PO schrijven, beter bekend als een 'praktische opdracht'. Nina zette zich samen met haar klasgenote Sarah Kriek aan deze opdracht en besloot, met de gemeenteraadsverkiezingen op komst, te kiezen voor een vergelijkend gebiedsonderzoek naar de politieke voorkeuren in het Oostelijk Havengebied en Monnickendam (waar Sarah woont). Via de BO1 digitale postbode riep ze alle BO1'ers op om een enquête in te vullen. Uiteindelijk hebben zo'n zestig mensen uit het Oostelijk Havengebied, het merendeel BO1'ers, de enquête van Nina ingevuld.

Twee dagen na de gemeenteraadsverkiezingen hebben Nina en Sarah na heel hard werken vervolgens hun PO ingeleverd. Het is een vijftig pagina's tellend werkstuk geworden waarin zij zich niet beperkt hebben tot het stemgedrag maar ook al de geografische achtergronden van de twee gebieden en de standpunten van de deelnemende politieke partijen in beeld hebben gebracht. Uit de resultaten valt eigenlijk vooral op te maken dat zowel Monnickendam als het Oostelijk Havengebied niet bepaald representatief zijn voor Nederland. Of waarschijnlijker: de sociale omgeving waarin de twee scholieren hun respondenten rekruteerden is in hoge mate sociaal-liberaal-links getint. Uit de Monnickendam-enquête kwam GroenLinks met maar liefst 43% als grootste tevoorschijn. Wat dat betreft voldeed het Oostelijk havengebied iets meer aan het landelijke beeld: hier haalde D66, net als in de rest van Amsterdam, bijna een op de drie stemmen binnen. 29 procent van de geënquêteerden gaven aan op de partij van Alexander Pechtold te stemmen. Maar in onze omgeving bleef de PvdA redelijk overeind, net zo als GroenLinks.

Nina en Sarah trekken daaruit de volgende conclusie: 'Er is dus wel degelijk een verschil

in stemgedrag tussen Monnickendam en het Oostelijk Havengebied. Dit uit zich voornamelijk in een socialistische voorkeur in het Oostelijk Havengebied, die voortkomt uit de oorsprong van het gebied en de inwoners van nu. De grootste partij is een erg Europees georiënteerde en zeer democratische partij, D66. Een partij voor de kleine ondernemer, dit sluit goed aan bij de werkende groep in het Oostelijk Havengebied. Ook zien we een duidelijke voorkeur voor GroenLinks in Monnickendam. Onder andere door het oog dat ze voor de natuur hebben, en Monnickendam ligt hier midden in. Ook stemden Monnickendammers op deze partij vanwege de woonruimte voor jongeren en aandacht voor het onderwijs. Een groot deel van de GroenLinks stemmers in Monnickendam had dan ook thuiswonende kinderen.' Wat Nina zelf zou stemmen laat ze een beetje in het midden: 'Zelf weet ik niet wat ik zou stemmen, ik vind het voornamelijk een hoop mooie praatjes, maar weinig steekhoudende dingen. Wel vind ik dat de PvdA tot nu toe een hele mooie leefbare stad heeft gemaakt van Amsterdam, daarom misschien wel PvdA.'

In bijgaande tabel, overgenomen uit het werkstuk, treft u de resultaten van het Oostelijk Havengebied aan, dat dus grotendeels het stemgedrag onder BO1'ers is. Omdat we in de BO1 Nieuwsbrief drie keer eerder bericht hebben over de politieke voorkeur van BO1'ers is het mogelijk om de vraag te beantwoorden of er in de politieke mentaliteit van BO1'ers nu veel verandering is gekomen. We hebben dus gegevens van pal na het begin van BO1, in juni 1998 op basis van een enquête. Twee keer, in 2006 en 2010, rapporteerden we op basis van de uitslag op het dichtstbijzijnde stembureau en dat kunnen we nu vergelijken met Nina's enquête. De resultaten daarvan treft u aan in de grafiek 1998-2014. Daaruit blijkt dat de aanhang van de PvdA in deze contreien en in tegenstelling tot de rest van de stad redelijk stabiel te noemen is. GroenLinks wisselt, de aanhang van de SP neemt toe en die van D66 groeit stevig en gestaag. Maar ondanks het feit dat inmiddels meer dan de helft van de BO1'ers van het eerste uur vertrokken is, is van een wezenlijke politieke mentaliteitsverandering niet echt sprake. We blijven keurig OSM, oftewel ons soort mensen. (JvdL)

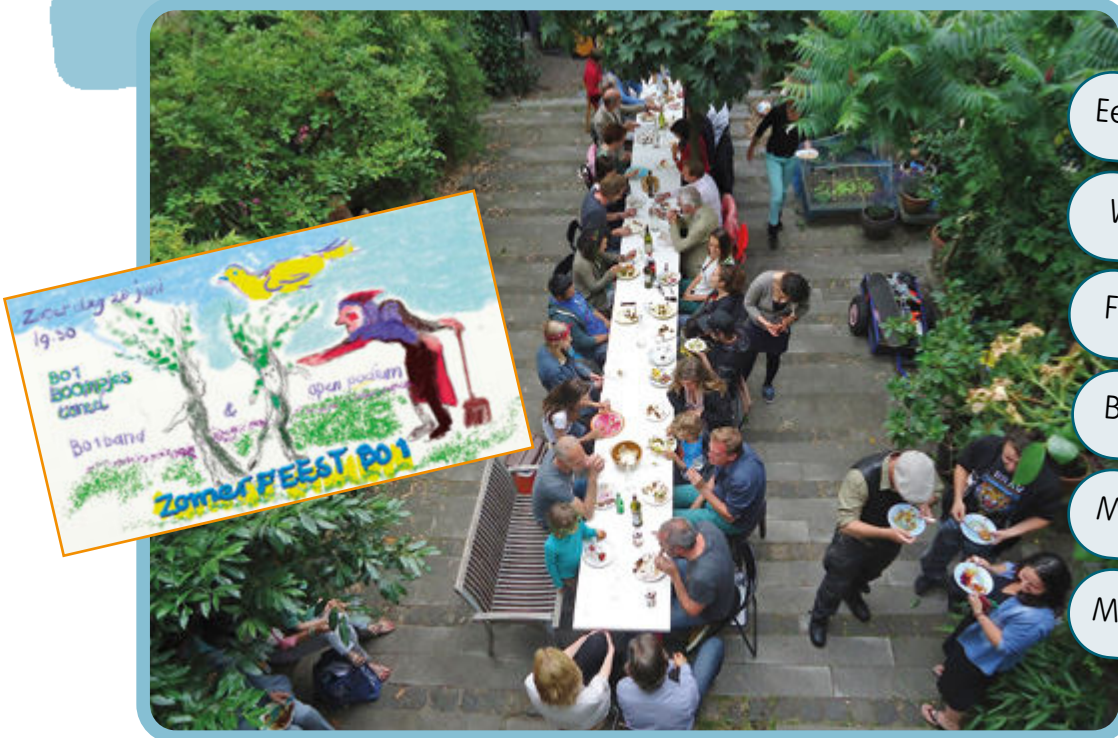

Nieuwsbrief 78 sept 2014

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 21, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

Een megasnoek

2

Wereldreizigers

3

Flexibel wonen

4

BO1 weet raad

6

Marjo van Soest

7

Muziekbuurman

8

Zomerfeest, etalage van BO1-talent

Op het zomerfeest van 28 juni werd een oude traditie nieuw leven in geblazen. Voor het eerst sinds 2009 was er weer een geweldige voorstelling van BO1-kinderen. Tot dat jaar was Peter Franke hier altijd de grote aanjager van, maar met zijn onverwachte overlijden leek ook deze traditie een vroege dood gestorven. Niet dus, want dit jaar besloten Perla Thissen (regie) en Kathalijne Buitenweg (organisatie) de draad weer op te pakken. Wekenlang werd er op woensdagmiddag geoefend op een voorstelling waarin ondeugende boompjes zich in een bos wagen waar een boze heks de scepter zwaait. Eén van de boompjes (een sterke rol van Pepijn, Stk68) komt vast te zitten en wordt uiteindelijk bevrijd door de boze heks (een glansrol van Marit, Stk24) die toch best wel goed blijkt te zijn. Het was

een meeslepende voorstelling die zeker door zo'n dertig digitale apparaten is ver-
eeuwigd, dus tot op late leeftijd kunnen deze BO1-kinderen nog terugblikken op hun enerverende toneeldebuut.

Dat er aan talent binnen BO1 geen gebrek is, bleek ook tijdens het verdere verloop van het wederom zeer geslaagde zomerfeest. Nadat de maaltijd zoals altijd weer overvloedig was geweest, de flessen wijn niet waren aan te slepen en de 'BO1-binnen en buitenband' voor de muzikale gezelligheid had gezorgd, viel het wel even stil toen Ida Vis (FdB41) met haar gitaar achter de microfoon plaats had genomen. Hier stond ineens een nieuwe Joni Mitchell, die met een kraakheldere stem en vloeiend gitaarspel alle gesprekken even deed verstommen. Ida

zien we nog wel een keer terug bij een of andere singer/songwriter-competitie, dat kan niet anders.

Maar dat was niet alles want tussen twee feestjes elders door deed Ella Nieuwenhuizen (FdB53) met haar vader Martijn ook nog even een duet in het zakje met een aantal indrukwekkende liederen op gitaar. En alsof het niet genoeg was greep ook Alissa, die lange tijd ernstig ziek is geweest, maar inmiddels succesvol student aan de prestigieuze design-academie in Eindhoven, haar gitaar om een paar prachtige liederen ten gehore te brengen.

En dat allemaal op een mooie zomeravond in juni in hof twee, waar het tot in de kleine uurtjes gezellig bleef. Nee, er zijn slechtere plaatsen om te wonen. (JvdL)

Redactie: Jos van der Lans (4194657), Leonie Paalman (0629067137), Nico Papineau Salm (4194976), Jurjen Vis (4186930).

Vormgeving: Erik van Rosmalen en Janneke Schenk. Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 31, 4194657, info@josvdlans.nl

Nieuwsbrief 79 dec 2014

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 21, nummer 3

zie ook: www.bo1.nl

Overlast

2

Nieuwe burens

3

Drone-foto's

4

Koffieconcert

6

Karin Vlug

7

Vastgoed nieuws

8

Groene Pieten en een vrolijke Sinterklaas

'Sinterklaas, waarom zijn de Zwarte Pieten groen?' Ilja had voor ze de vraag stelde braaf haar vinger opgestoken halverwege de ontvangst van Sinterklaas, die donderdag 4 december voor de 15^e keer in successie BO1 met een bezoek verleerde. Sint arriveerde in het gezelschap van twee groene Pieten, kennelijk toch onder de indruk van de felle zwartepietendiscussie die de afgelopen maanden in ons land woedde. Het is algemeen bekend dat Sint niet van ruzie houdt, dus had hij het zekere voor het onzekere genomen en een groene Piet aangesteld. Tenminste dat dachten wij, simpele volwassen BO1-zielen en deden er verder het zingen toe, zoals altijd weer onder de vrolijke leiding van Martijn en Ella Nieuwenhuijzen.

Maar ineens stelde daar onze pientere Ilja die netelige kwestie aan de orde. Het

was 17.23 uur, Kalimantan vulde zich met nieuwsgierigheid. Wat zou Sinterklaas hierop antwoorden? Zou hij zijn standpunt bepalen in de zwartepieten-discussie? Vond Sint ook dat zwarte pieten eigenlijk niet meer kunnen? Had hij ze afgeschreven?

Niet dus. 'Hebben jullie dan niet het Sinterklaas-journaal met Dieuwertje Blok gezien?', zo pareerde Sinterklaas Ilja's interventie. 'Weten jullie dan niet dat het dit jaar drukker dan ooit was voor Sint? Hebben jullie dan niet gehoord dat er daardoor een tekort aan Zwarte Pieten was, zodat Sinterklaas een beroep moest doen op Zwarte Pieten in opleiding, groentjes dus. Hier zijn ze er twee, overigens uitstekende Pieten die zeker nog heel ver zullen komen.'

O, zei Ilja.

Sinterklaas was, kortom, weer uitstekend in vorm. Hij wist tal van bijzonderheden van de aanwezige kinderen op te noemen. Zo wist hij dat alle BO1-kinderen bij GeuzenMiddenmeer voetballen. Behalve Jelle, die voetbalt als enige bij FC IJburg. Maar die wist wel weer fijntjes te melden dat ze laatst met 9-0 van GeuzenMiddenmeer gewonnen hadden. Dat vond Sint dan weer erg leuk.

Het was dus weer een heel geslaagde Sinterklaas-viering, die nog even aan een zijden draadje had gehangen omdat zich niet zo snel iemand meldde om de organisatie van Henk-Jan van Harten over te nemen. Maar uiteindelijk kwam alles op zijn pootjes terecht, niet in de laatste plaats dankzij Karin Schut.

Volgend jaar editie 16. De Sint is al weer gecontracteerd. Nu nog mensen die het willen organiseren. (JvdL)

Scheiding wonen en werken vervaagt i

Architecte Frederike Kuipers (Stk98) is BO1'er en VVE-bestuurslid van het eerste uur. Voor het BNA onderzoek 'Multifunk&Multiflex' heeft zij 16 jaar wonen en werken in BO1 als casestudie voor alledaagse flexibele en multifunctionele gebouwen onder de loep genomen. Flexibiliteit is hierbij gedefinieerd als 'het vermogen van een gebouw om met beperkte bouwtechnische ingrepen wijzigingen te ondergaan en functieveranderingen in zich op te nemen op een schaalniveau dat groter is dan de individuele unit'. Hier haar verslag.

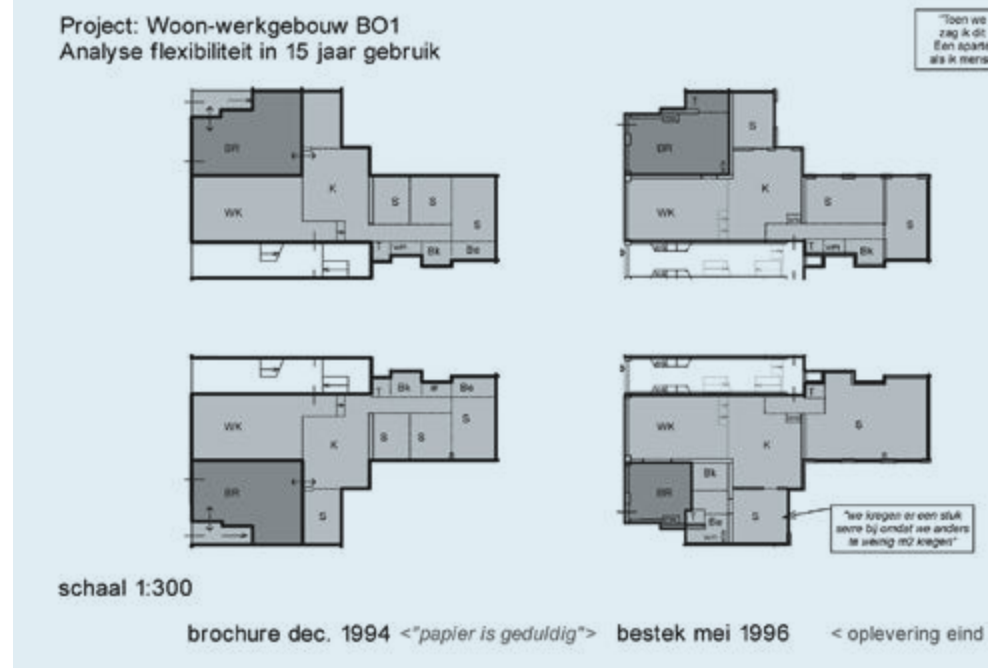
Omdat op dit moment CPO projecten (Collectief Particulier Opdrachtgeverschap) een hot issue zijn en steeds meer mensen (deels) thuis werken, leek het me interessant om te kijken welke lessen er uit ons project zijn te leren voor deze 'nieuwe' bouwopgave. Op welke vorm van flexibiliteit was er ingezet? Hoe en wanneer wordt daar gebruik van gemaakt? Komt dit overeen met wat er van te voren is bedacht of zijn er juist andere oplossingen in de praktijk naar voren gekomen? Welke kosten worden er gemaakt om ruimten van functie te laten veranderen? Welke problemen is men daarbij tegengekomen?

Om deze vragen te beantwoorden, heb ik verschillende BO1'ers geïnterviewd over het gebruik van hun woning in combinatie met hun bedrijfsruimte. Bovendien ben ik zelf een 'ervaringsdeskundige' met een aparte bedrijfsruimte aan huis en weet ik, als oud bestuurslid, veel over de totstandkoming en de bouw van ons complex.

Op basis van de tekeningen van de brochure eind 1994, de bouwtekeningen uit 1996, het onderzoek van de Japanse studenten uit 2003 en de situatie nu, alweer pakweg 10 jaar later, heb ik in een aantal stappen kunnen analyseren hoe het gebruik van de woningen met werkruimten in de loop der tijd is veranderd. Elke BO1'er heeft daarbij zijn/haar eigen woongeschiedenis en dat levert dus heel veel verschillende verhalen op als je mensen vraagt hoe ze dat nu eigenlijk doen – wonen en werken in BO1.

Ontwerpfase

BO1 is door CASA-architecten opgezet om goedkope woon- en werkruimten te reali-

seren, waarbij je zelf veel invloed kon hebben op de indeling en de afwerking aan de binnenkant van je huis. De koper kon ook kiezen voor een al dan niet aanpalende bedrijfsruimte – naast, onder of bovenin je woning (als atelier op het dak). Officieel dienden deze bedrijfsruimten een eigen toegang te hebben met een aparte meterkast, brievenbus, deurbel en aansluitingen voor de warmtewisselaar en strikt gescheiden te zijn van de woningen. In de bouw werden er wel al doorgangen in de unit scheidingen voorbereid. Hetzij door sparings in de betonwand of in de vloer te maken die tijdelijk werden dichtgezet (met gipsplaatwanden of piepschuim) of door een scheidingswand van 30 cm dikke kalkzandsteenblokken, die relatief makkelijk te verwijderen zijn. De gevelindeling is precies afgestemd op de achterliggende ruimten en functies. Met name op de begane grond is meestal wel te zien of er een bedrijf zit of een woning, maar soms is dat helemaal niet zo duidelijk.

Zolang 'het papier geduldig was' kon er tijdens de bouwvoorbereiding nog geschoven worden in de plattegronden, en soms zelfs nog in de grenzen van de woning en/of de bedrijfsruimte. In samenspraak met CASA en je directe burens, werd de plaats van de keuken, toilet of badkamer en het

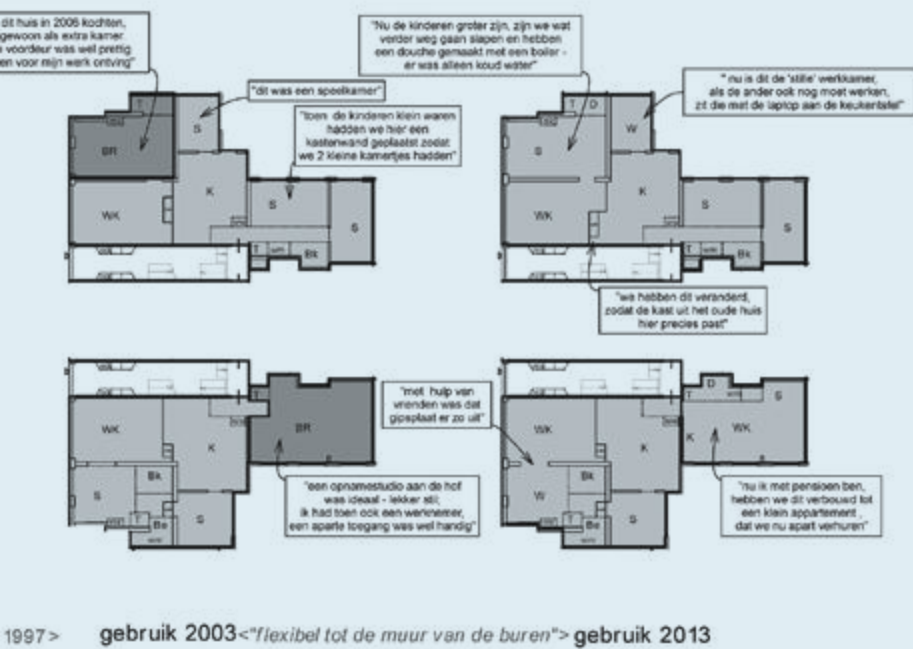
aantal slaapkamers vastgelegd en daarmee ook de plaats van de leidingkokers en overige aansluitingen. Voor een bedrijfsruimte kon je kiezen of je een toiletaansluiting wilde en evt. andere aansluitingen voor bijvoorbeeld een pantry of douche en ook of je aparte installaties wilde of dat deze (tijdelijk) gekoppeld werden aan de installaties van je woning. Het hebben van twee voordeuren en een apart huisnummer, kon aantrekkelijk zijn in verband met BTW-afreke over de aanschaf en de vaste inrichting van je bedrijf. Tevens gaf dit voor zelfstandigen met een laag inkomen, de mogelijkheid om een premiekoopwoning te combineren met een bedrijfsruimte, waarmee je in feite je woning kon vergroten zonder veel extra kosten, en het bedrijfsdeel apart kon financieren.

Ouder-slaapkamers

Wat er uiteindelijk is gebouwd en vooraf is ingebouwd met het oog op later ander gebruik, is heel specifiek afgestemd op de wensen van de eerste kopers. Uiteindelijk is bijna geen één woning in BO1 hetzelfde! De meesten hebben direct na oplevering verbindingen gemaakt tussen de woon- en bedrijfsruimten. Sommigen hebben daar wat langer mee gewacht of er bewust voor gekozen om de bedrijfsruimte

n grotere BO1-woningen

1997> gebruik 2003<"flexibel tot de muur van de burens"> gebruik 2013

apart te houden (zelfs zonder toilet).

Soms werden er bedrijfsruimten gemaakt, waar eerst een woonfunctie getekend was, zoals de pottenbakkerij van Loeke Pam (FdB23) of de opnamestudio van Jan Tuen- der (Stk26). Intussen zijn die al weer 'terug' veranderd tot woonruimte en zijn op andere plekken weer werkruimten gemaakt. Veel bedrijfsruimten worden in de loop der jaren steeds meer gebruikt voor woonfuncties, met name als 'ouder'-slaapkamer; vaak als de kinderen groter worden. Ook worden bedrijfsruimten omgezet naar appartementjes, voor externe verhuur of studerende kinderen. Daarnaast zijn in de woningen zonder een aparte bedrijfs- ruimte steeds meer mensen (deels) thuis werkzaam, ook als zzp-er, met de laptop aan de keukentafel. Het onderscheid tus- sen de aparte bedrijfsruimte en de woning is steeds minder strikt, nieuwe kopers zien het gewoon als een extra kamer. Hoe dat fiscaal-juridisch is geregeld, is een beetje schimmig....

Conclusies

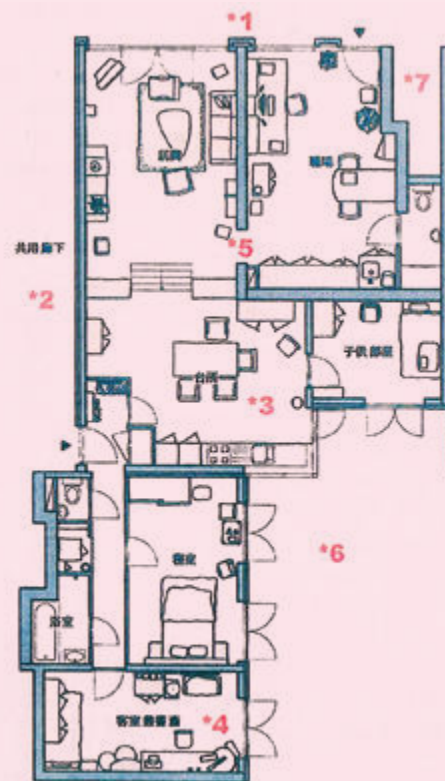
Goed functionerende flexibiliteit vraagt om genuanceerde oplossingen en een grote mate van betrokkenheid van alle partijen in het proces. Uit het onderzoek werd de wellicht paradoxale (voor mij minder verras-

sende) conclusie getrokken dat succesvolle flexibiliteit immer om maatwerk vraagt. BO1 is absoluut maatwerk, maar nooit ontworpen met het oog op flexibel gebruik. Toch blijken zowel de bedrijfs- als woonruimten voor meerdere functies bruikbaar. De combinatie ervan levert een zekere overmaat, waardoor je de ruimten in de loop der tijd makkelijker kan aanpassen aan wat je nodig hebt. Het lijkt of eigenaren van een woning en een bedrijfsruimte (of een atelier op het dak) daardoor hier ook langer blijven dan mensen met een meer standaard woning. Dat gaan we nog eens uitzoeken. Bij het scheiden of opnieuw verdelen van woon- of werkruimten blijkt vooral de ont- koppeling van de installaties lastig of erg kostbaar te zijn wanneer hier niet van te vo- ren in is voorzien. Bijvoorbeeld het regelen van de verwarming, aanleggen van aparte mechanische ventilatie of een leiding voor warm water leveren daarbij problemen op. In de praktijk gaan BO1'ers in het alge- meen ook daar flexibel mee om en passen zich makkelijk aan, of het is hen wel waard om daarin extra te investeren. Lig dat aan onze pioniersgeest? Of zijn we zo gehecht aan deze zelf gemaakte plek en onze bu- ren, dat we hier nooit meer weg willen?

Frederike Kuipers, >studiotransit

Japanse precisie

In juni 2003 verbleven er vier Japanse studenten in Kalimantan die studie maakten van de BO1-community en de wijze waarop de huizen waren ingericht. In een maand tijd bezochten ze alle huizen en tekenden ze heel precieze plattegronden waarop elke stoel, elk kledingstuk, elk meubel was ingetekend. Een paar maanden na hun vertrek ontvingen BO1'ers een Japanse scriptie waarin alle plattegronden met (Japanse) tekst en uitleg waren opgenomen. In feite een uniek tijdsdocument.

Dit is de plattegrond van Stk24, waar toen zzp'er Michel Gruythuizen en Lilian van Dam met hun dochter Dionne woonden. Tegenwoordig is dit het huis van Maarten van Poelgeest, Kathalijne Buitenweg en hun kinderen Marit en Jelle en ziet het er dus heel anders uit.

Twaalf vluchtelingen dineren in

Het was een idee van Wies Rosenboom. Kunnen we niet met het ruime portiek (FdB21-31+15+45) wat doen voor vluchtelingen in de noodopvang? Daar waren we het snel over eens. Natuurlijk kunnen we dat. Zo werd in de kerstvakantie meteen een datum geprikt: zaterdag 16 januari. En Kalimantan gereserveerd. Het idee was om een tiental mensen uit de noodopvang uit te nodigen om te komen eten, waarbij wij als portiekbewoners de maaltijd zouden verzorgen.

Maar hoe kom je aan tien vluchtelingen? Kan je die bestellen bij de gemeente? Is er een telefoonnummer? Kan je je gewoon een briefje ophangen bij de noodopvang? Niemand die het wist. Na het nodige naspree- en rondbelwerk komen we terecht bij Loes Laetemia van Gastvrij Oost. Gastvrij Oost is een initiatief van een aantal bewoners uit Amsterdam Oost die vluchtelingen een warm welkom willen heten in dit deel van Amsterdam. De groep is ook bezig met het organiseren van huisvesting voor vluchtelingen in Oost, maar de eerste doelstelling is het mogelijk maken van een eerste gastvrije, warme ontmoeting. Precies wat we op zaterdagavond 16 januari in Kalimantan willen bieden.

Via Loes Laetemia lukt het om contact te leggen met de noodopvang in de Vlierbosdreef in Amsterdam-Zuidoost. Daar melden zich, zo vernemen wij, tien vluchtelingen die wel willen komen. Wie dat precies zijn (mannen, vrouwen, kinderen) is onduidelijk, het enige wat we te weten komen is dat ze waarschijnlijk uit Syrië komen en om zes uur die zaterdagavond klaar staan.

Vluchtelingenambassadeur

Met vereende krachten wordt die zaterdagmiddag Kalimantan (dat geweldig geëquipeerd is voor een diner met een groot aantal mensen) ingericht, er is een Halal-maaltijd samengesteld waarbij de gerechten verdeeld waren over vijf huishoudens. Met drie auto's werden vervolgens de mensen opgehaald, die keurig stonden te wachten in de hal van de opvang in de Vlierbosdreef. Er bleken wel meer dan de afgesproken tien mensen zich verzameld te hebben; uiteindelijk stapten er twaalf in de auto's om te gaan eten.

Een beetje onwennig betraden zij Kalimantan. Acht mannen, vier vrouwen - geen idee waar ze terecht zouden komen. Aan de twee tafels gingen ze dicht bij elkaar zitten. De beheersing van Engels bleek matig. Een paar elementaire woordjes, maar nauwelijks zinnen. Omdat we zoiets wel vermoeden hadden we Gastvrij Oost gevraagd om te kijken of ze niet een tolk wisten die ons zou kunnen helpen. Dat konden ze. Zo meldde zich iets na de komst van het twaalftal Syriërs Achmed, lange tijd behorend tot de vluchtelingengroep We are here. Dat is de groep uitgeprocedeerde vluchtelingen die nu al een paar jaar in Amsterdam van het ene (gekraakte) naar het andere gebouw zwerft. Achmed, afkomstig uit Zuid Soedan, heeft echter deze dans weten te ontspringen en een verblijfstatus verworven. Hij heeft een woning in Betondorp gekregen en is nu een soort vluchtelingenambassadeur. Hij spreekt vloeiend Arabisch en behoorlijk Nederlands en maakt het deze avond mogelijk dat we iets van elkaar te weten komen.

Twee groepen

Eigenlijk hebben we twee groepen aan tafel. Een groep uit Damascus, een groep uit Aleppo. Je kunt ook zeggen: een wat traditionelere groep moslims, en wat een meer mondaine groep jongeren. Twee vrouwen met hoofddoekje aan de ene tafel, twee vrouwen stevig opgemaakt aan de andere. Een tafel waar geen alcohol wordt gedronken, terwijl men aan de andere tafel de drank (die we bewust een beetje uit het zicht hadden gehouden) snel weet te vinden. Met elkaar vertegenwoordigen ze veel verschillende vluchtverhalen. Twee jour-

nalisten, een echt paar, zagen hun krant verboden worden, voelden zich bedreigd door het Assad-regime en zagen geen toekomst meer in Syrië. Ze besloten te vluchten. Hun drie kinderen (8, 10, 12 jaar) brachten ze bij de moeder van de vrouw, in de verwachting dat ze als ze in Europa een plek zouden vinden dat ze dan snel zouden kunnen volgen. Dat zou hooguit een paar maanden duren. Inmiddels is er al meer dan een half jaar verstreken en hebben ze geen enkel vooruitzicht wanneer er verandering in zou komen. Misschien wilden ze iets met kranten en kinderen doen in Nederland, maar een plan hadden ze niet. Ze wachtten af. Ondertussen hadden ze wel elke dag contact met hun kinderen via WhatsApp.

Twaalf smartphones

Twaalf vluchtelingen in Kalimantan betekent ook de entree van twaalf smartphones. In vergelijking met eerdere vluchtelingenstromen een nieuw fenomeen. Hier is een mensenmassa in beweging gekomen die permanent in contact blijft met achterblijvers en met familieleden. Ook deze avond worden de smartphones regelmatig geraadpleegd. Een van de mensen, kok van beroep, kan er zijn specialiteiten op laten zien. Hun levens staan op die telefoons.

Het zijn jonge mensen, twintigers, met een paar uitzonderingen, waaronder het journalistenecht paar, die in de dertig zijn. Met behulp van Google Earth reconstrueren we tussen de hoofdmaaltijd en het nagerecht hoe hun vluchttrouten zijn verlopen. Dat varieert: een groep is via Libanon naar Turkije gevlogen en naar de Turkse kust bij Izmir getrokken; een andere groep

Kalimantan

is daar via de Turkse grens naar toe getrokken. De meesten zijn via een overvolle boot voor veel geld (1000,-) vanaf de Turkse kust op het Griekse eiland Kos beland. En vandaar – lopend, rijdend, struikelend – Europa in getrokken. Doel was Oostenrijk of Nederland, aldus de journalist die het voor iedereen enigszins samenvat, terwijl Achmed vertaalt. Waarom ze nu uiteindelijk in Nederland zijn beland wordt niet erg duidelijk. Nederland staat in hun ogen voor vrijheid, hoewel een van hen wel meldt dat hij gehoord heeft dat Nederlanders ‘don’t like moslims anymore’.

Naar de disco

De vrolijkheid neemt met het verloop van de avond toe. Zeker bij de mensen die zich de drank goed laten smaken. Er wordt gezongen, een van de dames danst met folk Achmed heupwiegend tussen de tafels. Het diner is niet alleen lekker eten met welwillende Nederlanders, het is voor de jonge garde vooral een feestje. Hier kunnen ze zich enigszins te buiten gaan, wat in de noodopvang niet mogelijk is. Daar heerst de discipline van grote groepen, met de regels die daar bij horen. Hier zijn ze uit. Voorzichtig informeert een van hen of we ze niet naar een discotheek kunnen brengen?

Dat lijkt de organisatoren niet erg verstandig. Gezien de snel slinkende drankvoorraad achten we het raadzaam om even na half elf toch maar aan te kondigen dat het feestje op zijn einde loopt. Ze nemen glimlachend afscheid nadat een van hen een warm dankwoord heeft uitgesproken. Rondom de klok van elf uur worden de twaalf weer afgeleverd in Zuidoost bij de Vlierbosdreef, waar de slaapzalen op hen wachten. Hoe hun toekomst er uit ziet, weten ze niet. Wanneer ze papieren krijgen, weten ze niet. Wat ze in Nederland kunnen doen, weten ze niet. Dat ze in Syrië voorlopig geen toekomst hebben, weten ze wel. Wat ze ook weten, is dat ze best nog een keer zo’n zaterdagavond uit willen. (JvdL)

Gastvrij Oost

Balistraat 48 A, 1094 JN Amsterdam

tel. 06 10341968

loes@schleijpen-leatemia.nl

www.facebook.com/groups/gastvrijooost

Vetorecht ter discussie

In het vorige nummer werd opgeroepen om te in deze Nieuwsbrief mee te discussiëren over de rechtmatigheid van het vetorecht bij de besluitvorming over de tijdelijke opvang van een vluchtelingengezin in Kalimantan. Er zijn twee reacties binnen gekomen. Een van Joost van der Loo, en de ander van Gien Tuender, beide staan hieronder te lezen. Tijdens de Algemene Ledenvergadering is een voorstel aangenomen om een driemanscommissie aan het werk te zetten die zich op deze kwestie gaat beraden.

1. Liever geen collectieve procedurediscussie

Ten eerste: Don't fix it if it ain't broken. Het systeem is niet stuk. De Kalimantan functioneert prima en met de besluitvorming is ook niets mis. De voorgestelde vluchtelingenopvang was een vorm van vervreemding van Kalimantan. (Voor de lezers die geen jurist zijn: Vreemding is iedere gebeurtenis waardoor een eigen woning het karakter van eigen woning verliest.) Die vervreemding is voorkomen door het uitspreken van veto's. Precies zoals destijds bedoeld is. Ten tweede: Laten we onze energie richten op waar dit allemaal om begonnen is: Het helpen van dat vluchtelingengezin. Ik vind het vreemd dat je het 'hoofdstuk vluchtelingengezin' nu afgesloten beschouwt en ons collectief in een procedurediscussie stort. Dat het gezin niet in Kalimantan wordt opgevangen, betekent toch niet dat er geen andere oplossingen te vinden zijn? Het gaat om het organiseren van opvang voor 6 maanden. Met alle resources, contacten en denkkraft in BO1 moet dat toch lukken.

Joost van de Loo, FdB71

2. Vreemding gaat niet over gebruik

De VVE-vergadering van donderdag 19 maart had een goede sfeer, veel nuttigs werd per licht applaus besloten. Toch stak bij punt 8 (of was het 9 of 10?) even het spannende veto-debat weer de kop op. Het bestuur stelde voor, een commissie te laten uitzoeken welke alternatieven mogelijk zijn voor een beheersovereenkomst over Kalimantan. We zouden daarbij gebruik kunnen maken van de ervaringen van andere VVE's. Het leek alsof sommigen bang waren dat er meteen, onvoorbereid en geforceerd een beslissing moest worden genomen. Gelukkig werd al snel duidelijk dat alleen een besluit zou worden voorbereid voor de VVE van volgend jaar. Interessant was ook de verwarring over het onderwerp 'vreemding'. Zelf heb ik het idee van vervreemding van de gemeenschappelijke woning altijd begrepen als verkoop. Daar zou ik tegen zijn. Een discussie daarover is ooit kort gevoerd, misschien niet eens op een vergadering. Meteen bleek dat verkoop niemand van ons iets zal opleveren, omdat dit notariskosten voor het wijzigen van alle koopcontracten van alle bewoners meebrengt. Veel duurder dus dan een te verwachten opbrengst. Een vetorecht heb ik dus voor dit onderwerp niet nodig. Bij het bouwplan voor de gemeenschappelijke woning is er door de architect wel rekening gehouden met mogelijke verhuur als sociale huurwoning. 'Als jullie er geen zin meer in hebben, moet er altijd nog een gezinnetje in kunnen wonen!' Die noodzaak is tot nu toe niet aan de orde, zeker nu van de logeergelegenheid door heel veel burens enthousiast gebruik gemaakt wordt. In de VVE-vergadering merkte ik dat enkele anderen het begrip vervreemding veel ruimer opvatten, bijvoorbeeld als verandering in het gebruik van de woning. Als het daarom gaat, zoals in het helaas gesneuveld voorstel om Kalimantan tijdelijk te verhuren aan een vluchtelingengezin, lijkt een vetorecht mij niet op zijn plaats. De discussie die hierover is gevoerd was heel grondig voorbereid door de initiatiefgroep en het bestuur. Maar een besluit op basis van argumenten kon niet meer worden genomen, juist door het onverwachte bestaan van een veto.

Voor mogelijk ingrijpende plannen in de toekomst zou ik zelf het liefst een beheersovereenkomst zien waarin wordt geregeld dat met een twee-derde of driekwart meerderheid een besluit kan worden genomen. Maar ik stel me voor, dat de commissie die hierin duikt heel netjes ook het alternatief 'veto blijft' aan de VVE zal voorleggen. Daar kan ik dan tegen stemmen, al dan niet met succes. Ik vind het heel belangrijk dat bij onze besluiten rekening wordt gehouden met wensen en zorgen van minderheden en meerderheden. Alleen: een veto dat elke uitwisseling van standpunten overstemt maakt dat onmogelijk.

Gien Tuender, Stk26

Nieuwsbrief 83 april 2016

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 23, nummer 1

zie ook: www.bo1.nl

Vis-column

2

ALV - VVE

3

Vluchtelingendiner

4

Vetodiscussie

5

Marjo's FabCity

6

Ahmad al Housein

7

Snoeidag

8

Een steunfonds voor Ahmad. Alle beetjes helpen!

Tijdens de discussie over tijdelijke vluchtelingenopvang in Kalimantan opperden meerdere BO1'ers dat er toch ook andere mogelijkheden waren om wat voor vluchtelingen te betekenen. Initiatieven die geen beslag zouden leggen op onze collectieve ruimte. Mari Soppela en Leo Anemaet hebben, toen duidelijk werd dat er in Kalimantan geen opvang geboden zou gaan worden, de koe bij de horens gevat, zoals dat in goed Nederlands heet. Zij hadden het plan om ter ondersteuning van hun inkomen hun bedrijfsruimte om te bouwen tot een verhuurbaar appartementje, maar besloten nu om deze ruimte tijdelijk beschikbaar te stellen aan een status houdende vluchteling die in het vooruitzicht van een echte woning bij hun alvast de eerste stappen zou kunnen zetten in de Nederlandse samenleving.

Na bemiddeling van de gemeente kwamen zij in februari in contact met Ahmad al Housein, een 25-jarige vluchteling uit Aleppo (zie voor zijn verhaal pagina 7). In juli krijgt hij de sleutels overhandigd van een campuswoning in Riekerhaven, een nieuw complex waar 283 studenten en 282 vluchtelingen gaan wonen. Tot die tijd, dat is dus ruim vier maanden, woont hij in het appartement onder de woning van Leo en Mari. Met de burens heeft hij al kennis gemaakt, van Addy heeft hij een fiets geleend, Yoeri nam hem op de brommer mee naar de fitness, bovenbuurvrouw Lara gaat hem een keer in de week Nederlandse les geven, en Peter neemt hem op woensdagavonden mee naar de training van zijn voetbalelftal.

Dat is een mooi begin. Maar er is nog iets meer nodig. Iets heel ordinairs: geld. Het

initiatief van Leo en Mari is mooi, maar zij ontberen nu wel inkomsten. Daar willen we wat aan doen. En we willen Ahmad, als hij straks verhuist naar zijn nieuwe woning naar Riekerhaven graag een steuntje in de rug geven, een geldpotje waarmee hij zijn woning kan inrichten, studie kan betalen en misschien wel wat leukes doen.

Daarom hebben we een klein steunfondsje opgericht, waarmee we de komende maanden tenminste 1200 euro willen ophalen. We hebben al 325 euro binnen, en voor de rest rekenen we ook op steun van BO1'ers. Wil je meedoen? Dat kan, maak een bijdrage over op IBAN NL70 INGB 0002 6132 01, ten name van J.J.M. van der Lans en/of Hetty Vlug. Alle beetjes helpen.

Jos van der Lans & Hetty Vlug

Redactie: Jos van der Lans (4194657), Nico Papineau Salm (4194976), Jurjen Vis (4186930).

Vormgeving: Erik van Rosmalen en Janneke Schenk. Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 31, 4194657, info@josvdlans.nl

Nieuwsbrief 84 nov 2016

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 23, nummer 2

zie ook: www.bo1.nl

- Vis-column 2
- DR Buitenweg 3
- Buurtcoöperatie 4
- Beroemde rapper 5
- 25e Borneo-concert 6
- Verhuizingen 7
- Steenfonds Ahmad 8

Perla Thissen verlaat BO1 na bijna 20 jaar

Vrijdag 22 oktober nam BO1 afscheid van Perla Thissen, zo'n 25 jaar geleden één van de initiatiefnemers van BO1. Perla was de eerste voorzitter van de VVE, en heeft al die jaren zich actief ingezet voor BO1. Ze was lid van de Kalimantan-commissie, deed de verhuur van Kalimantan, regisseerde en organiseerde bijna tien jaar lang de kindervoorstellingen tijdens het BO1-zomerfeest, en ga zo maar door. Volgens de huidige VVE-voorzitter Peter van Lier, die Perla toesprak tijdens de herfstborrel, deed Perla altijd nonchalant over al deze activiteiten: 'Ja, iemand moet het doen.' Maar zo simpel was het niet. Perla deed het ook omdat ze geloofde dat mensen met elkaar wonen en dat je daar ook wat voor moet doen. Helaas komt daar nu een einde aan,

want Perla verhuist. Het verkopen van het huis was onvermijdelijk geworden na haar scheiding. Haar huis stond al geruime tijd te koop, maar niemand kwam in de buurt van wat nodig was. Tot de markt begon te boomen, de prijzen stegen en de belangstelling toenam. In september was de verkoop een feit. Perla kreeg een passend afscheid. BO1-musicus Martijn Nieuwenhuizen had een mooi lied ('Black Pearl') geschreven, op de muur prijkte een diavoorstelling met foto's van al Perla's activiteiten en Peter van Lier overhandigde haar het Gouden BO1-eendje (een soort oeuvreprijs) en benoemde haar tot erelid van de VVE ('welkom op alle ledenvergaderingen'). Perla zelf keek in een kort dankwoord terug op de afgelopen 25 jaar. Op de

buren waar je terecht kon voor wat dan ook, die op de kinderen wilden passen, makkelijk elkaars auto lenen. Op de vriendschappen die zijn ontstaan. Op het kindertheater bij de zomerfeesten. Ze zal het missen.

Voorlopig gaat ze tijdelijk wonen op Sporenburg. Vandaar uit kan ze BO1 goed in de gaten houden. Zij hoopt uiteindelijk een huis te krijgen in het Cruquiusgebied. Daar worden nu huizen gebouwd op de plek aan het water waar eerst de betoncentrale stond. Zo blijft ze – gelukkig – in de buurt. (NPS/JvdL)

Zie ook YouTube: <http://bit.ly/2euWUou>. Ook te zien op de BO1-website.

Nieuwsbrief 85 april 2017

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 24, nummer 1

zie ook: www.bo1.nl

Vis-column

2

Nieuwe burens (1)

3

Ledenvergadering

4

Kalimantan

5

BO1-mutaties

6

Nieuwe burens (2)

7

dr. Han Rauwerda

8

Kees Maas: meer dan 200 exposities en posters

Bijna twintig jaar was Kees Maas (ex-FdB25) de drijvende kracht achter de BO1-etalage *Achter de ramen*. Iets meer dan 200 exposities en

daarbij horende posters produceerde hij in deze twee decennia. Dat is een bijna onwerkelijke prestatie die begon in 1997 omdat Kees nadat hij jarenlang de affiches voor Paradiso had gemaakt tegen zijn verwachting geen nieuwe regelmatige opdrachtgever kreeg. 'Toen ben ik dit maar gaan doen.' Veel ophef heeft hij er nooit over gemaakt. Kees deed niet aan public relations. Hij verstuurde geen persberichten, hij gaf ook nooit uitleg. Hij deed het ge-

woon omdat hij het leuk vond en verder meende hij dat het tentoongestelde maar voor zichzelf moest spreken.

Het vertrek van Kees met zijn partner Susan Smeenk naar het dorp Ruinen in Drentje is een enorme aderslating. Die is overigens ook niet ongemerkt voorbij gegaan. In het weekend voor zijn verhuizing organiseerde een aantal burens een flitstentoonstelling met een twintigtal affiches (zie foto boven). Op een afscheidsborrel overhandigden ze Kees een zestig pagina's tellend fotoboek met daarin een overzicht van alle exposities sinds 1998, inclusief foto's van zijn posters. (Op de website van BO1 staat overigens ook een compleet overzicht van de *Achter de ramen*-exposities. Een exemplaar van dit boek ligt ter inzage in Kalimantan. Wie een exemplaar wil hebben moet zich

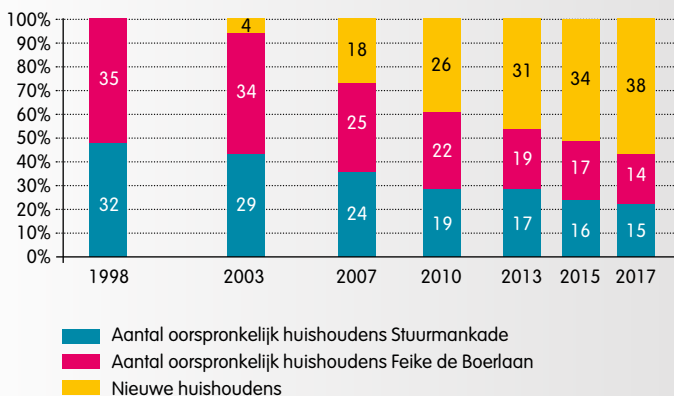
even in verbinding stellen met de redactie, kosten: € 47,50.)

Een van de eerste BO-eendjes werd een kleine vijftien jaar geleden uitgereikt aan de werkgroep *Achter de Ramen*, waar Kees toen deel van uitmaakte. Die werkgroep is ter ziele gegaan, was eigenlijk ook helemaal niet nodig want Kees had een hekel aan vergaderen en regelde het gewoon allemaal zelf. Volkomen terecht dat het BO1-bestuur Kees daarvoor op de ALV (zie pagina 4) met een dik verdiend BO-eendje in het zonnetje zette. Gelukkig betekent het vertrek van Kees niet dat *Achter de ramen* stil valt. Jeroen Dietz & Annemiek Pesch (FdB15) en Ilonka Brugemann (FdB11) nemen de organisatie over. Kees heeft gelukkig wel toegezegd de posters te blijven zeefdrukken. Op naar de 300. (JvdL)

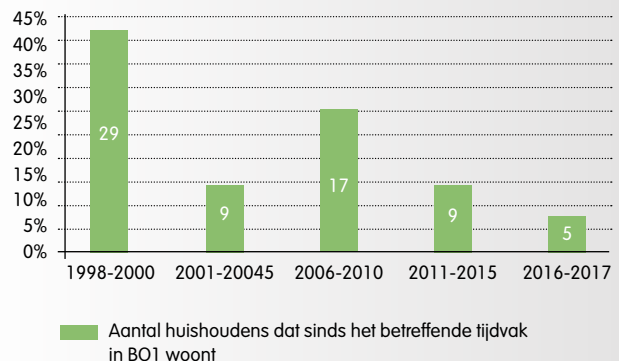
Redactie: Jos van der Lans (4194657), Nico Papineau Salm (4194976), Jurjen Vis (4186930).

Vormgeving: Erik van Rosmalen en Janneke Schenk. Redactieadres: Jos van der Lans, Feike de Boerlaan 31, 4194657, info@josvdlans.nl

Verhuizingen in BO1 1997-2017

Vanaf wanneer wonen BO1-ers in BO1

Hoeveel autochtone BO1'ers zijn er nog?

Hoeveel oorspronkelijke, zeg maar autochtone, BO1'ers zijn er eigenlijk nog? Niet veel zou je denken, als je de niet aflatende stroom 'uittredingen' in ogenschouw neemt. Ga de verhuizingen van de afgelopen tijd maar na: Perla Thissen (Stk72) en Mirjam de Rijke & Michael Nieuwenhuizen (FdB11), Kees Maas en Suzan Smeenk (FdB25) en Erwin Wieringa (FdB83) – allemaal BO1'ers van het eerste uur. Bewoners die de vergaderingen en werkgroepen aan het einde van de vorige eeuw nog hebben meegemaakt. Allemaal gebeurtenissen waar nieuwkomers geen weet meer van hebben. Voor de oude generatie is Kalimantan een verworvenheid, voor de nieuwe generatie iets waarvan ze zich pas bewust werden toen ze bij de notaris een koopcontract tekenden waarbij zij een vierkante meter van een gemeenschappelijke woning in de schoot geworpen kregen.

Twintig jaar BO1 is een goed moment om nog eens in kaart te brengen hoe het zit. Wanneer zijn de huidige BO1'ers hier eigenlijk komen wonen? Hoeveel oudgedienden zijn er eigenlijk nog? Wie zijn de blijvers en wat zijn de vertrekkers? De gegevens daarvan zijn te achterhalen aan de hand van de bewonerslijsten van 1998 en het archief van de BO1 Nieuwsbrief, waarin immers (vrijwel) elke nieuwe bewoner wordt voorgesteld. Vanaf 2012 houdt ook onze VVE-beheerder de gegevens bij, je kunt dat raadplegen als je op de site van VVEBeheer Amsterdam inlogt en onder administratief beheer naar het eigenaarsregister gaat.

Wat blijkt als je langs deze weg alles op een rijtje zet? Het valt eigenlijk reuze mee met de grote exodus van autochtone BO1'ers. Pas in 2015 overschreed het aantal nieuwkomers de 50%. In 2017, dus 20 jaar nadat de eerste bewoners hun intrek namen in het complex, is het percentage oorspronkelijke huishoudens nog steeds 42%. Dat is eigenlijk best veel.

Gemiddeld blijven mensen in Nederland ongeveer 7 jaar in een woning wonen en verhuizen ze als hun levensfase daar aanleiding toe geeft. Er komen kinderen bij, of de kinderen zijn

de deur uit, mensen scheiden, dan wel hun financiële situatie verandert of ze gaan in een ander deel van het land werken. Die redenen zijn ook in de BO1-geschiedenis terug te vinden. Er heeft een kleine uittocht naar IJburg plaats gevonden toen daar zo'n tien tot vijftien jaar geleden ruimere woningen werden opgeleverd. Vooral de wat kleinere woningen (tot 80m²) werden toen ingeruild voor een grotere woning (tot 110m²) op IJburg. Ook het inruilen van een grotere woning voor een kleinere komt voor, Erwin Wieringa's verhuizing (FdB83) is daardoor bijvoorbeeld ingegeven. In de huidige markt is dat een actie die je bovendien het nodige kapitaal kan opleveren, omdat de huizenprijzen inmiddels torenhoog zijn en de woningen in BO1 zeer aantrekkelijk.

Als je al die factoren in ogenschouw neemt, dan zou BO1 in normale omstandigheden inmiddels zo ongeveer geheel ververst zijn. Dat is dus niet het geval, 42% woont hier al twintig jaar en meer dan 75 procent van de bewoners houdt het al meer dan tien jaar uit in ons complex. Het kan niet anders zijn dan dat de wat bijzondere woonomstandigheden, de niet geheel anonieme en enigszins op elkaar betrokken leefomgeving, daar een rol in spelen.

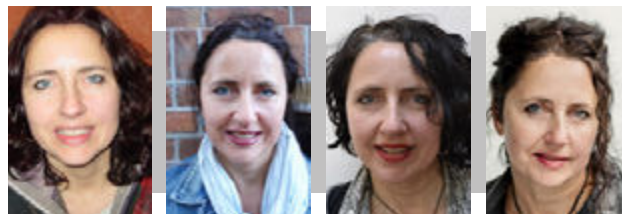
Daar speelt zeker ook de grootte van de woonruimte een belangrijke rol in. De blijvers beschikken grosso modo over de grootste woonruimten in het complex, doorgaans zo rondom de 100 vierkante meter. Wat hen zeker ook aan BO1 heeft vastgeklonken is het bezit van een bedrijfsruimte, naast of in de buurt van hun woning. Dat blijkt een combinatie die uniek is en die je niet zo makkelijk na verhuizing terug vindt. Van de bewoners die in 1997/1998 een woning met bedrijfsruimte betrokken is maar liefst 90% niet verhuisd. Dat is een opmerkelijk ervaringsfeit, dat wellicht aan stedenbouwkundigen en stadsplanner kan worden meegegeven. Bouw woonruimte met nabijgelegen inpandige werkruimte en mensen gaan er nooit meer weg.

De gezichten van 20 jaar BO1

Bij het 5-, 10-, 15- en 20-jarige bestaan van BO1 zijn er foto's genomen van de bewoners. De eerste drie lustra door Hetty Vlug, bij het laatste feest door Jeroen Dietz in samenwerking met Hetty Vlug. Die verzamelingen zijn voor drie lustra nagenoeg compleet. Alleen in 2013 is het project blijven steken op iets minder dan de helft van de bewoners. In 2003, 2008 en 2017 zijn de foto's steeds tentoongesteld Achter de Ramen. Bij elkaar bestaat de verzameling dus uit zo'n 250 personen die één of meerdere malen zijn gefotografeerd. Dat zijn de gezichten van BO1, die over pakweg 200 jaar vast een inspirerende bron voor onderzoek zullen vormen naar gemeenschapsvorming rondom het jaar 2000.

23 BO1'ers zijn alle vier de fotomomenten op de gevoelige digitale plaat vastgelegd. Er zijn natuurlijk veel meer BO1'ers die de hele periode hier hebben gewoond, maar niet allemaal zijn ze op in alle vier de jubileumjaren gefotografeerd. Van hun ontbreekt de foto uit 2013 omdat het project toen maar voor de helft is uitgevoerd. Maar van de 23 BO1'ers die geen jubileum hebben gemist kunnen we dus over een periode van 15 jaar zien wat de tijd en het wonen in BO1 met hen heeft gedaan. Bij sommige behoorlijk veel – ze zijn echt ouder geworden; bij anderen opmerkelijk weinig, de tijd lijkt op hen geen greep te hebben.

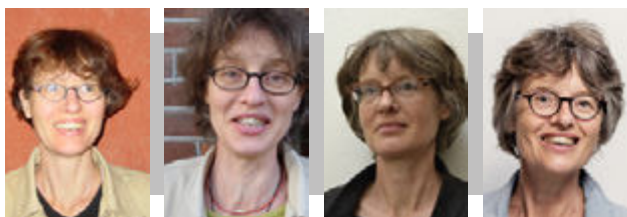
FdB 15 – Annemiek Pesch – 1966

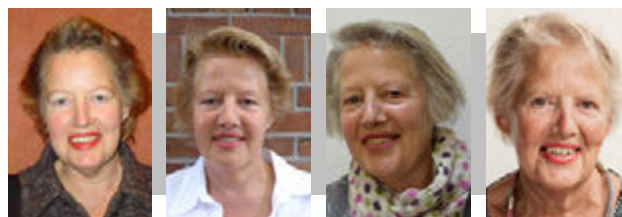
FdB 27 – Hans van de Veen – 1953

FdB 27 – Wies Rosenboom – 1954

FdB 03 – Titia Jansen – 1957

FdB 35 – Addy de Meester - 1952

FdB 07 – Teun Taal – 1946

FdB 41 – Jurjen Vis – 1958

FdB 07 – Robin Beekhuizen – 1951

FdB 45 – Thilo Samidari – 1966

FdB 45 – Zikki van Lier – 1998

FdB 77 – Loes Marquenie – 1965

FdB 45 – Peter van Lier – 1961

Stk 38 – Nico Papineau Salm – 1949

FdB 53 – Ella Nieuwenhuizen – 1998

Stk 44 – Casper van der Spek – 1958

FdB 53 – Marijn Nieuwenhuizen – 1962

Stk48 – Willem van Leeuwen – 1955

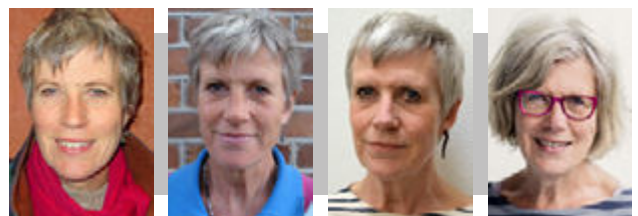
FdB 53 – Fumiko Miyake – 1958

Stk 76 – Marjo van Schaik – 1964

FdB 73 – Alex van Stipriaan – 1954

Stk 94 – Eveline Swidde – 1948

FdB 73 – Annet Nugter – 1956

Stk 98 – Frederike Kuijpers – 1962

Gered door veelvratige psychiater

Het gaat goed met meneer Wong, vrienden mogen Raymond zeggen. Dinsdagavond 29 oktober werd er vanaf de klok van half zes door toch zeker zo'n 25 BO1'ers afscheid genomen van de man die gedurende meer dan 20 jaar voor menig BO1'er uitkomst heeft geboden als er even geen tijd of geen zin was om te koken. Dan kon men, met uitzondering van maandag, altijd bij meneer Wong terecht, inclusief het pilsje dat standaard werd aangeboden.

Meneer Wong was deze zomer eigenlijk ineens vertrokken. De ene dag was hij nog open, de volgende was hij weg en ging de zaak wekenlang op slot om plaats te maken voor het huidige Mito, het all-you-can-eat-sushi-restaurant. Jeroen Dietz, fotograaf en een van de drijvende krachten achter de Ramen, vond dat maar niets en ensceeneerde een geweldige tentoonstelling waarbij de Achter-de-Ramen-etage werd omgetoverd tot een mini-restaurant Havenstad met daarin in het midden een prachtige trotse foto van Raymond Wong, aan een tafeltje voor zijn karakteristieke grote vissen-aquarium. Prachtig beeld. Natuurlijk ook een beeld dat de hoofdpersoon zelf zou moeten zien. Dus nodigde Jeroen meneer Wong uit om te

komen kijken en zijn afscheid te vieren met BO1'ers die dan alsnog de hand konden schudden. Dat gebeurde op 29 oktober en de opkomst was overweldigend.

Voor geen meter

Het gaat dus goed met meneer Wong, die inmiddels de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt. Hij werkt nu tijdelijk als kok in een restaurant in Sassenheim. Over twee jaar krijgt hij zijn AOW. Van de 44 jaar dat hij in Nederland is, heeft hij veertig jaar in een restaurant gewerkt. Hij was ambtenaar in Hongkong, had eigenlijk nog nooit gekookt, toen hij in het kielzog van familieleden in Nederland kwam. Nederland was een land met meer kansen, Chinezen emigreren

niet graag alleen en zo was Raymond Wong in Zaanstad terecht gekomen. En uiteindelijk in een restaurant beland. Eerst als kok en uiteindelijk als uitbater. Een goed lopend restaurant, hij verdiende er naar eigen zeggen 5000 gulden per maand mee, maar de toekomst was – dacht hij in zijn jeugdige geldingsdrang – onzeker. Het was een oude wijk. Dus toen hij halverwege de jaren negentig lucht kreeg van een voor een restaurant geschikte bedrijfsruimte in het Oostelijk Havengebied in Amsterdam hapte hij snel toe.

Nou, dat heeft hij geweten. Het liep voor geen meter. In de eerste jaren was BO1 naast Pacman op het Borneo-eiland de enige bewoonde bebouwing en de veelal jonge gezinnen liepen bepaald niet de deur plat bij Havenstad, wiens stinkende schoorsteenpijp en luidruchtige luchtafvoerinstallatie ook nog eens voor de nodige irritatie zorgde bij omwonende BO1'ers. Hij had spijt als haren op zijn hoofd dat hij zijn goed lopende restaurant in Zaandam had verkocht en nu op de blaren moest zitten.

Psychiater

Eigenlijk werd hij gered, zo vertelde hij bij zijn afscheid op 29 oktober, door die vreemde man die op de bovenste verdieping van de Wateroren bij de brug op de Van Eesterenlaan woonde. Het was een dikke man, volgens de geruchten een psychiater, die vier keer per week, eerst alleen, later altijd in het gezelschap van zijn vriendin, het restaurant aandeed, daar zeven grote pullen bier dronk en nog eens drie whisky's als vervolg. Zijn rekening liep dagelijks op tot wel vier- vijfhonderd gulden per week, voldoende om de huur van het pand (meneer Wong is nooit de eigenaar geweest) te betalen.

Het spreekt dat deze gast met alle eegards moest worden behandeld, wat betekende dat meneer Wong soms tot in de late uren een kaartje moest leggen met deze bizarre bewoner van de Wateroren, die vaak straal bezopen de tocht naar zijn penthouse maakte. En elke keer moest de arme Raymond thuis aan zijn vrouw uitleggen waarom hij zo laat thuis kwam terwijl hij nauwelijks maaltijden verkocht.

Het ging goed tot dat de man ruzie kreeg met zijn partner en zijn zoon vreemde dingen deed. Van de ene op de andere dag was het voorbij en kwam de psychiater niet meer opdagen. Wat er van hem is geworden is een van de raadsels van het Oostelijk Havengebied. Hij werd volgens meneer Wong elke dag dikker en vadsiger, dus te vrezen valt dat hij geen lang (en al zeker geen gelukkig) leven beschoren is geweest.

Mijdt spijt

Maar gelukkig voor Raymond Wong begon restaurant Havenstad na het vertrek van zijn veelvratige geldschietster te lopen, althans wat betreft het afhaken van maaltijden. Het gebied was inmiddels volgebouwd, en had voldoende massa om elke avond wel voor een degelijke omzet te zorgen.

Maar veertig jaar dag in dag uit achter de toonbank staan (pilsje, buurman?), restaurantgasten bedienen, 's avonds de kas opmaken en dan nog met de auto naar Zaandam (waar Raymond altijd is blijven wonen) gaat je dus niet in de koude kleren zitten. Meneer Wong was moe, hij had het wel gezien, en net voldoende over gehouden om er mee te

stoppen. Dus besloot meneer Wong het restaurant over te doen aan de huidige huurders, die hij overigens verder niet kent ('ik hou niet van sushi').

Achteraf had hij beter in Hongkong kunnen blijven want dan was hij als ambtenaar al met zijn zestigste met pensioen gegaan, en in de buurt van zijn moeder gebleven. Ook het restaurant in Zaandam had hij beter niet kunnen verkopen, want dat heeft nog decennia als een trein gelopen en dan was hij nu een rijk man geweest.

Maar spijt is iets wat in de Chinese geaardheid niet voorkomt, althans niet bij meneer Wong. Je moet het leven nemen zoals het zich voordoet, waarschijnlijk een mentaliteit die de Chinezen is ingeprent na de vele ontberingen die het volk in de geschiedenis heeft moeten ondergaan. Spijt is zinloos.

Niet terug naar Hongkong

Er zijn ook te veel mooie vooruitzichten. Zo kan Raymond Wong voor het eerst in veertig jaar zijn moeder, inmiddels 84 jaar oud, eind januari 2020 tijdens Chinees Nieuwjaar bezoeken in Hongkong. En daar mag het vuurwerk onverminderd worden afgestoken. De vrijheid in Hongkong is – zo meldt hij met een glas champagne in zijn hand voor het raam van Achter de Ramen – sowieso veel groter dan in bureaucratisch Nederland. Zo? En de pogingen van China dan om deze vrijplaats onder controle te brengen – werpen een paar kritische BO1'ers tegen? Meneer Wong haalt stoïcijns zijn schouders op.

Maar terug naar Hongkong, terug naar zijn moeder gaat hij niet. Zijn kinderen zijn hier en blijven hier. Een zoon heeft een goed lopende tearoom in Osdorp, de ander studeert artificial intelligence in Science Park en over de derde zijn we vergeten iets te vragen. Het leven van meneer Wong ligt hier, in dat koude bureaucratistische Holland. Zo af en toe samen met zijn vrouw nog wat cateren om wat bij te verdienen, of als kok in vallen in een restaurant, overdag bij zijn kinderen op bezoek, regelmatige reisjes naar Hongkong, naar zijn moeder, naar China. Zo ziet de dik verdiende oude dag van meneer Wong eruit. Het is hem van harte gegund. (JvdL)

Eetclub

Er zijn verschillende eetclubs in BO1. Een daarvan bestaat al jaren en wordt gevormd door Jan en Gien (Stk26), Peter en Lysbeth (ex-BO1'ers Stk), Herman en Rian (Stk6), Casper en Marianne (Stk44), Erik en Teresien (Stk72). Toen het bericht kwam dat Raymond zijn zaak ging sluiten en het niet lukte om nog afscheid van hem te nemen, ontstond het idee om hem en zijn partner uit te nodigen voor het eerstvolgende etentje van deze BO-1 eetclub. Voor het etentje maakt iedereen (meestal thuis) een gerecht. Degene bij wie het etentje is, maakt het hoofdgerecht. Dat was 14 november bij Casper en Marianne. Raymond en zijn partner waren gast en hoefden niets klaar te maken. Toen hij Casper vanaf de tafel in de keuken aan het werk zag, zag je Raymond onrustig worden. Hij wilde zien wat er gebeurde. Hij kon het niet laten om naast Casper te gaan staan, hem advies te geven en het uiteindelijk van hem over te nemen. Het was een zeer geslaagde avond en het zou zo maar kunnen dat Raymond en partner nu ook toegevoegd worden aan de kookclub.

Corona-special

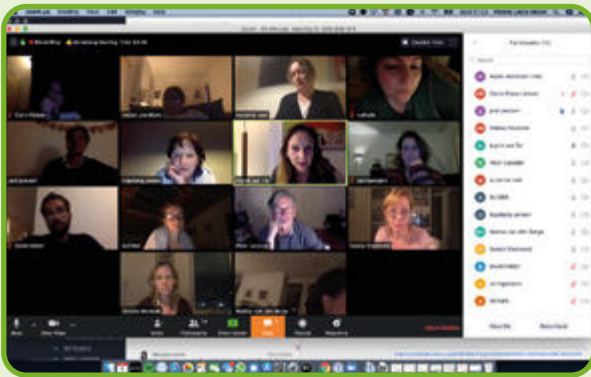
Nieuwsbrief B01 april 2020

DE EERSTE 5 WEKEN

Aliona van der Horst (FdB25) heeft hier een video-overleg met een Focusgroep Documentaire: 'Vergaderen op zoom is heel vermoeiend! iedereen zakte weg zoals je kan zien.'

Jos van der Lans (FdB23) bereikte op 2 april de 66 jaar en staat op de drempel van zijn AOW. Een feestje waard, maar helaas moest dat met de familie digitaal gevierd worden. Digitale gezelligheid is toch een ander verhaal.

Addy de Meester (FdB35) volgt in een zoomsessie Latijnse les.

Joost van de Loo (FdB71) beleeft hier een digitale vrijdagmiddagborrel, waarbij hij zichzelf voorzien heeft van een Gunnar computerbril met gele glazen tegen het blauwe licht van het scherm. Het werkt echt, zegt hij, hoewel hij een placebo-effect niet uitsluit.

Danil, zontje van Aliona en Vincent (FdB25), zoomt een keer per week een uurtje met zijn klas van de Achthoek. Erg enthousiast worden ze er niet van.

Waarom zou je eigenlijk naar het café moeten? Zolom! kan het ook!

Sommige BO1'ers gaan heel ver. Hier communiceren Hetty Vlug en Jos van der Lans (FdB23) al met Microsoft-team in huis.

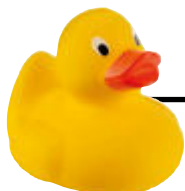

Ilonka Brugemann (FdB11) zoomt met familie, inclusief moeder op leeftijd.

Pauze! Geen reden om offline te gaan. De deelnemers maken een dansje! Ella doet met Martijn Nieuwenhuijzen mee. (FdB53)

Martijn Nieuwenhuijzen (FdB53) aan het werk, niet via zoom want overheidsdiensten vinden zoom onveilig omdat je er gemakkelijk in kunt inbreken en de ijverige deelnemers met onheuse video's (porno bijvoorbeeld) kunt opzadelen.

Eregalerij van BO-eendje-

23 keer is nu tijdens een Algemene Ledenvergadering het jaarlijkse BO-eendje uitgereikt – de waarderingprijs die het VvE-bestuur toekent aan bewoners die zich verdienstelijk hebben gemaakt voor BO1 als community. De eerste keer gebeurde dat in 1999 toen het BO1-complex net twee jaar was opgeleverd. Daarna volgde met uitzondering van 2004 en 2012 elk jaar een uitreiking, altijd aan het slot van de Algemene Ledenvergadering en altijd gepaard gaand met een ovationeel applaus voor BO1'ers die zich inspinnen ten dienste van het collectieve belang. Maar wie waren dat ook al weer allemaal? Een overzicht, dat een mooie plek krijgt in Kalimantan.

1999 – Kunstcommissie (Kees Maas)

Het eerste BO-eendje ging in 1999 naar de kunstcommissie die zich met 'Achter de ramen' bezig houdt. Leden van de commissie waren Wies Roosenboom (FdB27), Michael Nieuwenhuizen (FdB11, verhuisd), Robin Beekhuizen (FdB7), Suzanne Visser (verhuisd) en Kees Maas (FdB25, verhuisd). Eigenlijk was dat eendje vooral voor Kees Maas, de grote motor achter onze expositieruimte en in feite sinds zijn vertrek in 2017 in zijn eentje de kunstcommissie.

2000 – Redactie Bo1-Nieuwsbrief

In 2000 ging de waarderingprijs voor de eerste keer naar de redactie van deze BO1-Nieuwsbrief (Michel Gruyhuizen († Stk26), Mirjam de Rijke (verhuisd, FdB11), Jos van der Lans (FdB23), Jurjen Vis († FdB41) en Suzanne Visser (FdB77, geëmigreerd).

2001 – Kleurcommissie

Het jaar daarop, in 2001, kreeg de kleurcommissie het BO-eendje uitgereikt. De commissie bestond uit Heide Hinthertur (verhuisd, nog steeds werkzaam in bedrijfsruimte kop BO1), Wies Roosenboom (FdB27) en Adriaan Rees (verhuisd) en had zich uitgebreid gebogen over de vraag

welke kleuren de deuren en kozijnen zouden moeten krijgen.

2002 – Perla Thissen

In 2002 was het de beurt voor Perla Thissen, voor haar voortdurende inzet vanaf het begin van BO1 in 1993 tot aan haar lidmaatschap van de commissie gemeenschappelijke ruimte. Perla was eigenlijk de 'moeder' van BO1, ze is in 2017 verhuisd uit BO1.

2003 – Web-commissie

Het zesde eendje was in 2003 voor de Web-commissie, die onze website heeft opgezet. Daar zaten toen maar liefst zeven BO1'ers in: Loeke Pam (verhuisd), Peter van Lier (FdB45), Martijn Nieuwenhuizen (FdB53), Mari Soppela (Stk62), Addy de Meester (FdB35), Margot Koeleman (verhuisd) en webmaster Willem van Leeuwen († Stk48), die de site uiteindelijk ook bouwde en tot zijn onverwachte overlijden in februari 2020 de spil is waar de BO1-website op draait.

2005 – Titia Jansen

Nummer zeven ging in 2005 naar Titia Jansen (FdB5) vanwege haar verdienste om het onderhoud van BO1 onder controle te krijgen.

2006 – Vormgevers BO1-Nieuwsbrief

Onze BO1-Nieuwsbrief vormgevers Janneke Schenk en Erik van Rosmalen (BL511) die vanaf nummer zes dit blad hebben vormgegeven ontvingen in 2006 het achtste BO-eendje.

2007 – Jan Tuender

Jan Tuender (Stk26) kreeg het negende eendje uitgereikt. Vanwege het feit dat hij jarenlang zorgde voor het vervangen van alle kapotte en knipperende lampen in de vele gemeenschappelijke ruimten die ons complex rijk is. Hij werd al jarenlang getipt voor de prijs, maar in 2007 viel deze hem dan eindelijk ten deel.

2008 – Peter Franke

Peter Franke († FdB11), jaren achtereen de motor achter de kindervoorstelling tijdens het BO1-zomerfeest en gangmaker van de BO1 binnen en buitenband, ontving het in 2008 het tiende BO-eendje.

2009 – Jos van der Lans

In 2009, was de waarderingprijs voor Jos van der Lans (FdB23), toen al meer dan tien jaar eindredacteur van deze BO1-Nieuwsbrief.

2010 – Kascommissie

Nummer twaalf was voor de kascommissie, die jaarlijks de boeken controleert op onregelmatigheden en nog nooit op onregelmatigheden is gestoten. Maar dit onzichtbare werk moet wel gebeuren en daarom was het heel terecht dat Martijn Nieuwenhuizen (FdB53) en Miranda Rümke (FdB41, verhuisd) in 2010 het BO-eendje mee naar huis mochten nemen.

2006

2007

2008

2009

2018

-winnaars

2011 – Titia Jansen & Marolein Sall

Nummer dertien, in 2011, was wederom voor Titia Jansen, maar dit keer samen met Marjolein Sall (FdB3), voor de zeer intensieve wijze waarop zij de begeleiding van het schilderwerk op zich hadden genomen.

2013 – Miranda Rümke

Het veertiende BO-eendje was voor Miranda Rümke (FdB41, verhuisd), die voor de tweede keer tijdens een ledenvergadering naar voren mocht komen. Dit keer voor haar enorme inspanningen om uit te zoeken of de BO1-daken geschikt zouden zijn voor zonnepanelen en haar hulp bij het herinrichten van de BO1-verbouwing en de onderhoudsfondsen.

2014 – Henk Nab

De vijftiende prijs ging in 2014 naar Henk Nab (FdB69). Een beetje omdat hij via de BO1-postbode altijd zulke aardige vrijkaartjes ter beschikking stelt, maar vooral omdat hij sinds 2009 elk voorjaar de jaarlijkse snoei/tuindag organiseert. Altijd een heel gezellige dag die begint met koffie en gebak en eindigt met honderden kilo's tuinafval, die Henk met een gehuurd busje naar het afvalpunt afvoert.

2015 - Heije Vrieling & Henk Jan van Harten

2015 telde twee prijswinnaars. Heije Vrieling (Stk54) mocht het zestiende eendje in ontvangst nemen omdat ze de onvermoeibare motor was achter Kalimantanborrels en zeer actief in de Kalimantancommissie. Het tweede BO-eendje (nr. 17) ging naar Henk Jan van Harten (Stk66, verhuisd) die jarenlang de Sinterklaasontvangst in Kalimantan organiseerde en

ook zomercontactman was (bij afwezigheid van Jan Tuender) voor al het collectief werktuig van BO1: beamer, waterstofzuiger, et cetera.

2016 – Martijn Nieuwenhuizen (2x)

Martijn Nieuwenhuizen ontving in 2016 in een vergadering maar liefst twee BO-eendjes (nr. 18 & 19). De eerste ontving hij omdat hij het VvE-bestuur uit de brand had geholpen toen zij om een penningmeester verlegen zat en hij zijn hulp aanbod. De tweede mocht hij in ontvangst nemen omdat hij de drijvende kracht is achter de inmiddels roemruchte BO1-binnen-en-buiten-band, een verzameling muzikale BO1'ers die onder Martijns leiding het jaarlijkse zomerfeest muzikaal opluistert.

2017 – Kees Maas

Het twintigste eendje gaat naar Kees Maas, die bijna twintig jaar het project 'Achter de ramen' heft georganiseerd en in die periode ongeveer 200 Achter-de-ramenaffiches heeft gezeefdrukt. Een unieke serie die ooit opgekocht gaat worden door een museum, zoveel is zeker. Kees was bij de uitreiking al verhuisd naar Drenthe (van waar hij nog steeds de affiches maakt), waardoor de uitreiking online tijdens de vergadering plaats vond.

2018 – Fumiko Miyake

Er gebeurt ook veel onzichtbaar werk in BO1. Het beheren van de logeerruimte is daar een voorbeeld van. Jarenlang werd dat nauwgezet gedaan door Fumiko Miyake (FdB53), het overhandigen van sleutels, het oplossen van problemen, het

herstellen van slordigheden van de huurders – het gebeurt allemaal zonder dat iemand het in de gaten heeft. Terecht kende het VvE-bestuur daarom in 2018 het BO-eendje (nr. 21) toe aan Fumiko, die jaarlijks zo'n zeshonderd overnachtingen in goede banen leidde.

2019 – Ariane Koster

Ariane Koster (FdB67) verzette als penningmeester van en organisator in de Kalimantancommissie jarenlang handvol werk. Net zoals Fumiko een voorbeeld van een stille kracht. Die met BO-eendje (nr. 22) van 2019 in het zonnetje werd gezet.

2020 – BO1-Nieuwsbriefmakers

Tot hun grote verrassing werd tijdens de digitale ALV van augustus 2020 de redactie (Jos van der Lans & Nico Papineau Salm) en vormgevers van de BO1-Nieuwsbrief op het 23e BO-eendje getraakteerd. Vanwege de mooie corona-special van april, maar ook van de twee razendsnelle uitgaven van een extra BO1 Nieuwsbrief na het tragische overlijden van Jurjen Vis in de zomer van 2019 en webmaster Willem van Leeuwen in februari 2020. Het eendje werd in september door voorzitter Peter van Lier in het kantoor van vormgevers Janneke Schenk en Erik van Rosmalen overhandigd (zie p.3).

2017

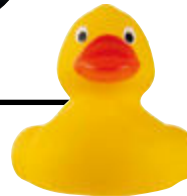
2015

2019

2020

De vleugel van Jurjen Vis

18 juni 2020 moet in de BO1-geschiedenis geboekstaafd worden als een heel bijzondere dag. Een beetje treurige dag, dat vooral. Op die dag reed er op de Feike de Boerlaan een grote verhuishwagen voor van de firma Griffioen Transport uit Bodegraven. De hele operatie draaide om de vleugel van Jurjen Vis, de BO1'er woonachting op FdB41 die totaal onverwacht een jaar eerder was komen te overlijden. (Zie nr. 91 van deze Nieuwsbrief.)

En de vleugel van Jurjen Vis is niet zomaar een vleugel. Dat is de vleugel waar Jurjen Vis maar liefst 27 Borneo-koffieconcerten ten gehore heeft gegeven. Zo ongeveer drie keer in de twee jaar vulde zijn huiskamer zich dan op een zondag met zo'n veertig bezoekers, waaronder steevast een flink aantal BO1'ers, om van een twee uur durend concert te genieten. Daarin speelde Jurjen zelf, maar vrijwel altijd nodigde hij collega-pianisten en/of andere muzikanten en vocalisten uit.

Die vleugel, min of meer vergroeid met BO1, werd dus op 18 juni 2020 met alle egards afgevoerd door de firma Griffioen uit Bodegraven. En terecht want de vleugel is een monument in de Nederlandse muziekgeschiedenis. Hij dateert uit 1896 en zijn belangrijkste prestatie is dat de componist Pieter Goemans er in 1949 de muziek op componeerde van de onvervalste Amsterdamse kraker: *Aan de Amsterdamse grachten*. Zonder Jurjens piano was deze lofzang op ons hoofdstad er wellicht nooit gekomen. En daar hebben wij, BO1'ers, dus een kleine kwart eeuw naast gewoond!!

Jurjen kocht de piano in 1991, liet hem in 1997 in zijn net opgeleverde woning aan de Feike de Boerlaan pontificaal in de huiskamer van het jonge gezin Vis plaatsen en daar heeft hij ruim 22 jaar gestaan. Maar het laatste jaar stond hij daar dus in

de weg. Het heeft even geduurd voordat er een passende nieuwe eigenaar werd gevonden, maar uiteindelijk bleek een goede vriend van Jurjen, woonachtig in Heemstede, bereid te zijn om de roemruchte vleugel over nemen en te gaan gebruiken. Daar leverde de firma Griffioen dit stukje BO1-geschiedenis op 18 juni 2020 af.

Pieter Vis

Ondertussen kent het huis waar Jurjen woonde een nieuwe en eigenlijk oude bewoner. Zij zoon Pieter heeft na enig nadenken en uitvoerig familieberaad besloten om het huis waar hij een belangrijk deel van zijn jeugd heeft doorgebracht opnieuw te gaan bewonen. Dat voelt erg vertrouwd, zeker voor de BO1'ers van het eerste uur, die Pieter nog kennen als (kwal) jongen die hier in de buurt rondstruinde. Grappig is dat hij – inmiddels de dertig naderend – nog steeds op een skatebord langs kan komen zoeven. Het creëert een gevoel van historische continuïteit als de kinderen die hier opgroeiden hier als volwassenen weer een woonbestemming vinden. Voor zover ons bekend is Pieter de eerste die deze stap zet. Wie weet volgen er meer.

Pieter is geboren in 1992 en vertrok uit BO1 in 2012 toen hij ging studeren. Dat deed hij aan de Universiteit van Amsterdam, waar hij medicijnen studeerde. Inmiddels heeft hij zijn coschappen bijna allemaal doorlopen en heeft hij zich gespecialiseerd in de neurochirurgie. Hij moet nog een scriptie afronden, maar als hij klaar is wacht hem naar alle waarschijnlijkheid een baan in het ziekenhuis in Zaanstad.

De benedenwoning aan de Feike de Boerlaan 41 is natuurlijk te groot voor hem alleen. Daarom zal hij een deel van het huis gaan onderverhuren. Wij heten beide bewoners van harte welkom. (JvdL)

Nieuwsbrief 99 mei 2022

van de Vereniging van Eigenaren BO1
Jaargang 29, nummer 1

zie ook: www.bo1.nl

- nog 1 te gaan -
tenzij andere
BO1-ers readactie
en vormgeving
overnemen

FOTO: MARI SOPPELA

Aankoop Eester

2

Vertrek Nico

3

Oekraïense
vluchtelingen

4/5

Verslag ALV

6

BO-eendje

7

25 jaar BO1

8

BO1 vangt negen Oekraïense vluchtelingen op

BO1 heeft zich de laatste maanden van zijn beste kant laten zien. Sinds begin mei verblijven er negen Oekraïense vluchtelingen in BO1-huizen. De eerste was Jelena Kharkiv, zij arriveerde halverwege maart en kwam hier via contacten van Aliona van der Horst (FdB25), in wiens huis zij ook al die tijd heeft gelogeed. Jelena is 83 jaar, maar zo ziet ze er bepaald niet uit. Ze is inmiddels al een bekende verschijning, en steekt onverdroten in het Oekraïens (of is het Russisch?) van wal als je een gesprek met haar aanknoopt. Jelena heeft inmiddels al een paar keer bij burens gegeten en Ilonka heeft haar meegenomen naar het Bloemencorso (zie p.4).

Begin mei arriveerden de overige acht vluchtelingen – bij elkaar drie incomplete gezinnen, omdat de mannen in Oekraïne achter zijn gebleven. De gezinnen, in totaal drie vrouwen en vijf kinderen, wonen de komende zes maanden in de huizen van Jan en Gien Tuender aan de Stuurmankade 26 en de woon- en bedrijfsruimte van Mari Soppela en Leo Aemaet, Stuurmankade 62-64. Jan & Gien en Leo & Mari verblijven het komend half jaar in respectievelijk Frankrijk en Finland en hebben hun huizen ter beschikking gesteld. Zie ook de middenpagina's van deze Nieuwsbrief.

Rondom deze drie gezinnen heeft zich een waar ondersteuningsnetwerk ontpopt van BO1'ers die de mensen met raad en daad bijstaan. Er is een BO1-hulpapp

aangemaakt (app even naar 06 13621799 als je mee wilt doen) waarin fietsen, bedden, kleren en andere nuttigheden worden gevraagd en razendsnel verkregen. Er is geld ingezameld om te voorzien in de vaste lasten van de twee huizen en om bij te dragen aan het levensonderhoud van de Oekraïense BO1'ers (doe mee, er is nog geld nodig!).

De oorlog in het oosten van Europa is natuurlijk verschrikkelijk, maar die kleine en warme solidariteit van zoveel BO1'ers houdt het vertrouwen in de mensheid toch nog een beetje overeind. (JvdL)

Laatste nieuws:

In de studio van Loes Marquenie (FdB39) wordt waarschijnlijk een tiende vluchteling opgevangen.

Deze selectie uit 100 BO1 Nieuwsbrieven is gedrukt in een oplage van 150 exemplaren. De uitgave is op 17 september 2022 aangeboden aan oude en huidige BO1-bewoners ter gelegenheid van het 25-jarige bestaan van BO1. Ter bestrijding van de kosten worden zij gevraagd een bijdrage van 6 euro over te maken op IBAN: NL98 TRIO 0197 9071 80, ten name van J.J.M. van der Lans, Amsterdam, onder vermelding van BO1-bundel.

De selectie is gemaakt door Jos van der Lans, Nico Papineau Salm en Hans van de Veen. Vormgeving door Van Rosmalen & Schenk en logo 25 jaar BO1 door Annemiek Pesch.